

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 K 014357 23 K 2
Bihać, 24.11.2023. godine

Pravosnažno 15.04.2024. godine.

Presudom Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 014357 24 Kž 2 od 15.04.2024. godine potvrđena prvostepena presuda u odnosu na optuženog Miću Džodana dok je obustavljen krivični postupak protiv optuženog Radovana Džodana jer je optuženi preminuo.

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Dino Muslić kao predsjednika vijeća, Muhamed Cimirotić i Fikreta Hadžić kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Amira Kudića, u krivičnom predmetu protiv optuženih Miće Džodana sina D. i Radovana Džodana sina D., a zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK-a, Bihać broj T01 0 KTRZ 0004631 11 od 26.12.2018. godine, nakon održanog glavnog i javnog pretresa, u prisustvu kantonalnog tužitelja Adnana Kapića, optuženog Miće Džodana i njegova branitelja po izboru Dragana Radetića advokata iz Prijedora, te optuženog Radovana Džodana i njegovog branitelja po službenoj dužnosti Almira Smajića advokata iz Bihaća, dana 24.11.2023. godine, donio je i javno objavio

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

P R E S U D U

Optuženi:

Miće Džodan sin D. i majke M., rođen 30.06.1971. godine u naselju B. M., općina S. M., stalno nastanjen u P., naselje Č. ..., JMB: ..., pismen sa završenom ..., bez zanimanja, po nacionalnosti ..., državljanin ..., oženjen, otac ... djece, lošeg imovnog stanja, vojsku služio ... godine na M., vodi se u vojnoj evidenciji pri OMO P., do sada osuđivan..., brani se sa slobode, i

Radovan Džodan zv. Rašo sin D. i majke M., rođen 15.01.1975. godine u naselju B. M., općina S. M., stalno nastanjen u P., naselje P. 1 – Č. ..., JMB: ..., pismen sa završenom ..., bez zanimanja, po nacionalnosti ..., državljanin ..., neoženjen, bez djece, lošeg imovnog stanja, nije služio vojsku i ne vodi se u vojnoj evidenciji, do sada osuđivan..., brani se sa slobode,

K R I V I S U

Što su:

U toku rata u R BiH za vrijeme trajanja oružanog sukoba između Armije R BiH i Vojske R Srpske postupali suprotno odredbi iz člana 3. stav 1. tačka a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba u vrijeme rata od 12.08.1949. godine na način da su dana 17.03.1995. godine oko 21:30 sati u naselju D. K. zaseok K., općina S. M. koje je bilo pod kontrolom Vojske i policije R Srpske zajedno sa B. K. (preminuo dana 05.02.2016. godine) došli do porodične kuće Dž. S. gdje je osumnjičeni Džodan Miće sa B. K. naoružanim vatrenim oružjem puškama i sa navučenim ženskim najlon čarapama na glavama pomoću fizičke snage provalili ulazna vrata i na silu ušli u kuću Dž. S. kojom prilikom su tražili od Dž. S. novac i zlato, a kako porodica Dž. S. nije posjedovala novac i zlato isti su ih počeli fizički zlostavljati tako da su Dž. S. i njegovu suprugu F. S. i mldb. sina E. S. tukli kundacima pušaka, nogama i rukama, te su tražili od njih da im kažu gdje se nalazi kuća E. K. za koje vrijeme je osumnjičeni Džodan Radovan naoružan

puškom i sa navučenom kapom na glavi sa prorezima za oči čuvao stražu ispred kuće Dž. S. nakon čega su mlđb. E. S. prisilili da ih odvede do kuće E. K. vodeći ga sva trojica ispred sebe bosog sa uprtim puškama prema njemu, te su stigavši pred porodičnu kuću E. K. udarajući mlđb. E. S. istog natjerali da pozove E. K. da otvori vrata što je ovaj iz straha za vlastiti život i učinio, a kada je E. K. otvorio ulazna vrata kuće osumnjičeni Džodan Mićo i B. K. ušli su u kuću gdje su odmah počeli da tuku puškama i nogama E. K., a kada je njegova supruga M. K. pokušala da mu pomogne jedan od njih ju je udario sjekirom koju je pronašao u kući u predjelu glave pri čemu je M. K. zadobila tešku i po život opasnu tjelesnu povredu izraženu u vidu preloma krova lobanje čeone regije obostrano sa utisnutim koštanim fragmentima u moždano tkivo, zgnječenjem i krvnim podlivom moždanog tkiva, te su i E. K. sestru E. K. 1 fizički zlostavljali tako što su je udarali po tijelu da bi nakon toga od E. K. tražili novac za koji je rekao da ga nema nakon čega su u namjeri da ga liše života u istog ispucali više metaka iz puške od kojih povreda je E. K. preminuo na licu mjesta dok je osumnjičeni Džodan Radovan za to vrijeme naoružan puškom čuvao stražu ispred kuće E. K. držeći istu uprtu u mlđb. E. S. koji je po njihovoj naredbi ležao na zemlji, da bi potom osumnjičeni Džodan Mićo i Džodan Radovan zajedno sa B. K. napustili dvorište E. K. i otišli u pravcu mjesta D. K..

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata i oružanog sukoba izvršili ubistvo jednog civila bošnjačke nacionalnosti i nečovječno postupali prema drugim civilima bošnjačke nacionalnosti povredom njihovog tjelesnog integriteta i dostojanstva pri čemu je jedna osoba zadobila teške i po život opasne tjelesne povrede, čime su počinili krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi člana 22. preuzetog KZ SFRJ, te se primjenom istog propisa i uz primjenu odredaba člana 41. stav 1. istog Zakona

O S U Đ U J U

I to:

Optuženi Mićo Džodan na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina,

a optuženi Radovan Džodan na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina.

U izrečenu kaznu zatvora optuženom Radovan Džodan uračunava se vrijeme koje je proveo u pritvoru počev od 29.03.1995. godine do 31.03.1995. godine.

Oštećeni Dž. S., F. S., F. M., M. K. i E. S. se sa imovinskopравnim zahtjevima upućuju na parnični postupak.

Optuženi se oslobađaju dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka i isti padaju na teret budžetskih sredstava.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK-a, Bihać je dana 28.12.2018. godine, podiglo optužnicu broj T01 0 KTRZ 0004631 11 od 26.12.2018. godine protiv Miće Džodana i Radovana Džodana sinova D., a zbog osnovane sumnje da su počinili krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ). Optužnica je od strane Sudije za prethodno saslušanje potvrđena rješenjem broj 01 0 K 014357 18 Kps od 03.01.2019. godine, a optuženi su

se na ročištu za izjašnjenje o krivnji održanom dana 20.02.2019. godine izjasnili da nisu krivi, nakon čega je spis prosljeđen vijeću radi zakazivanja glavnog pretresa.

Nakon što je ovaj sud okončao dokazni postupak i dovršio glavni pretres, dana 09.09.2021. godine donio je i javno objavio presudu broj 01 0 K 014357 19 K, kojom je optužene oglasio krivim i osudio ih na kaznu zatvora u trajanju od po 7 (sedam) godina. Odlučujući o žalbi branitelja optuženog Radovana Džodana i djelimičnim uvažavanjem žalbe njegovog branitelja, te po službenoj dužnosti u odnosu na optuženog Miću Džodana, Vrhovni sud F BiH je rješenjem broj 01 0 K 014357 22 Kž od 28.08.2023. godine, ukinuo pomenutu presudu ovog suda i predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje.

U tom rješenju Vrhovni sud F BiH je dao jasne upute ovom sudu koje su bitne povrede odredaba krivičnog postupka učinjene uz obavezu otklanjanja tih povreda, te ponavljanja ranije izvedenih dokaza i po potrebi izvođenje nekih drugih dokaza. Pri tome je Vrhovni sud kao bitne povrede odredaba postupka istakao zasnivanje odluke na službenim zabilješkama i drugim dokazima koje sadrže interpretacije iskaza osumnjičenih i svjedoka koji nisu bili poučeni od strane ovlaštene službene osobe da ne moraju dati nikakvu izjavu niti odgovarati na pitanja koja mu ovlaštena službena osoba postavlja, odnosno nisu bili poučeni na ona prava koja im iz zakona pripadaju.

U ponovljenom postupku, na glavnom pretresu održanom dana 13.11.2023. godine, Kantonalna tužiteljica je u cijelosti ostala kod ranije optužnice, kao i kod ranije iznesenog koncepta optužbe i iznesenih razloga u ranijem postupku, dok je branitelj optuženog Miće Džodana ukratko iznio koncept odbrane tog optuženog pozivajući se u cijelosti na sadržaj iz žalbe koja je podnesena Vrhovnom sudu 26.04.2022. godine, ističući da tužilaštvo na osnovu dokaza ne može van razumne sumnje dokazati da su optuženi učinili krivično djelo koje im se stavlja na teret, dok je odbrana optuženog Radovana Džodana ostala kod koncepta odbrane iznesenog u ranijem postupku. Takođe, branitelj optuženog Miće Džodana, imao je određene prijedloge dokaza u ponovljenom postupku, koje je sud odbio, a o čemu će dati detaljno obrazloženje u nastavku presude. Na kraju, Kantonalna tužiteljica i branitelji optuženog su se usaglasili da se dokazi na čiju nezakonitost je Vrhovni sud ukazao, izdvoje iz spisa.

Stoga, u skladu sa odredbom člana 331a. stav 4. Zakona o krivičnom postupku, i uz saglasnost stranaka i branitelja, sud je prihvatio ranije izvedene dokaze optužbe koji su pročitani na glavnom pretresu (osim onih dokaza koji su ocijenjeni nezakonitim), a radi se o sljedećim dokazima: Zapisnici o saslušanju svjedoka saslušanih pred ovim sudom i to: svjedok Dž. S. od 11.12.2019. godine, svjedok F. S. od 06.05.2021. godine, zatim svjedoka F. M., A. S. i M. M. od 21.05.2021. godine, zatim svjedoka N. V. i P. V. od 07.06.2021. godine, svjedoka E. S. od 06.08.2021. godine, svjedoka R. K. i G. M. od 25.08.2021. godine, zatim svjedoka B. Š. i Z. M. od 30.06.2021. godine, zapisnik o saslušanju vještaka medicinske struke Dževada Durmiševića od 30.06.2021. godine, zatim iskaz svjedoka čiji su zapisnici o saslušanju iz istrage pročitani na glavnom pretresu i to: M. K., B. K. 1 i R. K. 1, te materijalni dokazi i to: ovjerena kopija Odluke o proglašenju neposredne ratne opasnosti (Službeni list RBIH broj: 1/92 od 09. aprila 1992. godine), ovjerena kopija Odluke o formiranju vojske Srpske republike BiH (Službeni glasnik srpskog naroda u BiH broj: 6/92 od 12. do 17. maja 1992. godine), ovjerena kopija Odluke o proglašenju ratnog stanja (Službeni list RBIH broj: 7/92 od 20. juna 1992. godine), ovjerena kopija Odluke o ukidanju ratnog stanja (Službeni list RBIH broj: 50/95 od 28. decembra 1995. godine), zapisnik o uviđaju Osnovnog suda Sanski Most broj: Kri-13/95 od 18.03.1995. godine, izvod iz matične knjige umrlih MU Općine Sanski Most broj: 05-13-3-3347/2018 od 30.11.2018. godine na ime B. K., nalaz i mišljenje sa dopunom stalnog sudskog vještaka medicinske struke dr. Dževada Durmiševića o prirodi i načinu nastanka povreda za oštećene M. K. od 06.10.2011.

i 27.08.2012. godine, E. K. 1 od 28.08.2012. godine i Dž. S. od 28.08.2012. godine sa medicinskom dokumentacijom povrijeđenih lica, uvjerenje administrativne službe Odjeljenja za boračko invalidsku zaštitu Opštine Prijedor broj: 03-835-1-377/12 od 25.05.2012. godine o učešću osumnjičenog Džodan Miće u oružanim snagama za vrijeme rata u BiH, izvod iz matične knjige umrlih MU Općine Sanski Most broj: 05-13-3-321/11 od 30.03.2011. godine na ime E. K., plan rada SJB Sanski Most od 22.03.1995. godine, rješenja o određivanju pritvora B. K. i Radovanu Džodanu od 29.03.1995. godine, dopis JU OŠ „Skender Kulenović“ Donji Kamengrad broj: 01-61-264/12 od 03.05.2012. godine sa kopijom dnevnika na ime Miće i Radovana Džodana, te B. K., dopis SJB Sanski Most broj: 14-5/02-1-MZ-227/95 od 19.03.1995. godine, izvodi iz kaznene evidencije iz baze TCMS od 17.12.2018. godine na ime Miće i Radovana Džodana, troškovnik Kantonalnog tužilaštva USK-a u Bihaću od 26.12.2018. godine sa specificiranim troškovima vještačenja po vještaku medicinske struke dr. Dževadu Durmiševiću i troškovi pristupa svjedoka B. Š. u prostorije tužilaštva radi davanja izjave, foto-dokumentacija Uprave policije Sektor kriminalističke policije Odjeljenje za ratne zločine KMUP-a USK-a Bihać broj: 05-1/08-1-168/11 od 25.05.2011. godine, zapisnici o ispitivanju osumnjičenih Miće i Radovana Džodana broj: T01 0 KTRZ 0004631 11 od 28.11.2018. godine, zatim zapisnici o saslušanju svjedoka iz istrage korišteni u toku glavnog pretresa za: F. S. broj 05-01/04-5-691/12 od 05.05.2012. godine MUP USK-a Uprava policije SKP, Dž. S. broj 05-01/04-5-791/11 od 12.05.2011. godine MUP USK-a Uprava policije SKP, A. S. broj 05-01/04-5-790/11 od 24.05.2011. godine MUP USK-a Uprava policije SKP, M. M. broj 05-01/04-5-836/11 od 27.05.2011. godine MUP USK-a Uprava policije SKP, F. M. broj 05-01/04-5-794/11 od 24.05.2011. godine MUP USK-a Uprava policije SKP, P. V. broj 05-01/04-5/11 od 07.09.2011. godine MUP USK-a Uprava policije SKP, N. V. broj 05-01/04-5-1426/11 od 07.09.2011. godine MUP USK-a Uprava policije SKP, Z. M. broj 05-1/04-795/12 od 22.05.2012. godine MUP USK-a Uprava policije SKP i B. Š. broj T01 0 KTRZ 0004631 11 od 08.11.2018. godine, Kantonalno tužilaštvo USK-a.

Takođe u smislu odredbe člana 331a. stav 4. Zakona o krivičnom postupku, preuzeti su i pročitani su na glavnom pretresu dokazi odbrane optuženog Miće Džodana i to zapisnici o saslušanju svjedoka saslušanih pred ovim sudom R. K. i G. M. od 25.08.2021. godine, zatim zapisnik o saslušanju optuženog Miće Džodana u svojstvu svjedoka od 06.09.2021. godine, te materijalni dokazi: izvodi iz MKR Općine Sanski Most broj: 05-10-1-9122/21 na ime Miće Džodana, broj: 05-10-1-9125/21 na ime M. Dž. 1, broj: 05-10-1-9124/21 na ime Radovana Džodana, broj: 05-10-1-9128/21 na ime M. Dž. 2 i broj: 05-10-1-9129/21 na ime S. Dž. sve od 05.07.2021. godine, presuda Višeg suda u Bihaću broj: 4/96-K-Rz od 09.12.1996. godine, snimke zemljopisne karte Google Earth i Google Maps o udaljenosti mjesta Bosanski Milanovac - Kamengrad, te dokazi već provedeni po tužilaštvu i to: zapisnik o uviđaju Osnovnog suda Sanski Most broj: Kri-13/95 od 18.03.1995. godine, uvjerenje administrativne službe Odjeljenja za boračko invalidsku zaštitu Opštine Prijedor broj: 03-835-1-377/12 od 25.05.2012. godine o učešću osumnjičenog Džodan Miće u oružanim snagama za vrijeme rata u BiH, dopis JU OŠ „Skender Kulenović“ Donji Kamengrad broj: 01-61-264/12 od 03.05.2012. godine sa kopijom dnevnika na ime Miće Džodana, dopis SJB Sanski Most broj: 14-5/02-1-MZ-227/95 od 19.03.1995. godine, rješenja o određivanju pritvora B. K. i Radovanu Džodanu broj: 14-5/02-2-230-KU od 29.03.1995. godine, pravosnažna presuda Višeg suda u Bihaću broj: 4-96/-K-RZ od 09.12.1996. godine, zapisnici o saslušanju svjedoka iz istrage korišteni za: B. Š., B. K. 1, A. S., R. K. 1 i E. S., koje je sud ranije imenovao.

Odbrana drugooptuženog Radovana Džodana nije imala bilo kakvih dokaza koje bi izvela pred ovim sudom.

Takođe, preuzeti su i pročitani (i u ranijem postupku uz saglasnost optužbe i odbrane), iskazi svjedoka prikupljeni tokom istrage i to: M. K. dat Upravi policije Sektor kriminalističke policije USK-a broj: 05-1/04-5-792/11 od 25.05.2011. godine i B. K. 1 dat Upravi policije Sektor kriminalističke policije USK-a broj: 05-1/08-1690/10 od 30.09.2011. godine, jer zbog svoga zdravstvenog stanja iste nisu bile u mogućnosti dati iskaz u toku glavnog pretresa pred ovim sudom, te kako je već navedeno i iskaz svjedoka Dž. S. dat pred ovim sudom na glavnom pretresu od dana 11.12.2019. godine, kao i iskaz svjedoka R. K. 1 dat u Kantonalnom tužilaštvu USK-a Bihać u predmetu broj: T01 0 KTRZ 0004631 11 dana 18.05.2011. godine, koji je pročitani i u ranijem postupku, jer je iz izvoda iz MKU MU Opštine Laktaši broj: 02/4-202-4-514/21 od 11.06.2021. godine, utvrđeno da je imenovani svjedok umro dana 13.06.2011. godine u L..

U nastavku postupka, ovaj sud je kao nezakonitim oglosio dokaze i to: Službene zabilješke ovlaštenog službenog lica SJB Sanski Most B. Š. od 29.03.1995. godine i od 06.04.1995. godine, zatim službenu zabilješku SJB Sanski Most od 18.03.1995. godine, potpisanu od strane Z. M. 1 i Izvještaj o radu SJB OKP Sanski Most povodom izvršenih provjera u vezi slučaja ubistva E. K., broj 14-5/02-2 od 29.03.1995. godine.

Naime, službena zabilješka od 29.03.1995. godine, sačinjena je na okolnosti razgovora sa optuženim Džodan Radovanom i njegovim bratom M. Dž. 2, a koji razgovor se odnosi na kritični događaj, odnosno ubistvo E. K., dok službena zabilješka od 06.04.1995. godine, je sačinjena na okolnosti razgovora sa optuženim Mićom Džodanom, takođe u vezi sa ubistvom E. K.. Nadalje, službena zabilješka od 18.03.1995. godine, sačinjena je na okolnosti informativnog razgovora sa E. K. 1 i Z. U., koji se takođe odnosi na cjelokupan događaj od 17.03.1995. godine, a sam izvještaj o radu od 29.03.1995. godine, sačinjena na okolnosti informativnog razgovora sa M. Dž. 2, Dž. S. i njegovom suprugom i sinom, te porodicom nastradalog, a u vezi sa događajem od 17.03.1995. godine i ubistvom E. K.. Kako ovi dokazi ne sadrže pouke optuženima od strane ovlaštenih službenih lica, da ne moraju dati nikakvu izjavu niti odgovarati na postavljena pitanja, niti sadrže pouke svjedocima na koje moraju biti poučene prije davanja izjave, kao i da sadrže interpretacije iskaza sada optuženih koji nisu bili upozoreni na pomenute pouke, u skladu sa odredbom člana 234. stav 3. Zakona o krivičnom postupku, ne mogu se ni upotrijebiti kao dokaz u krivičnom postupku, pa ih je sud slijedom toga ocijenio nezakonitim i izdvojio u poseban omot u spisu.

Nadalje, Kantonalno tužilaštvo USK-a, Bihać je tokom krivičnog postupka kao i u završnoj riječi ostalo kod podignute optužnice smatrajući da je predloženim i provedenim dokazima u cijelosti dokazalo navode iste tj. da su optuženi zajedno sa sada preminulim B. K. zv. B., počinili krivično djelo u vrijeme, mjesto i na način kako je to navedeno u činjeničnom opisu potvrđene optužnice, predloživši da se optuženi oglase krivim i kazne u skladu sa Zakonom, bez obzira što su određeni dokazi ocijenjeni kao nezakoniti.

U završnoj riječi odbrane oba optužena smatraju kako tužilaštvo provedenim dokazima nije dokazalo navode optužbe tj. da su optuženi počinili krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona KZ SFRJ u vrijeme i na način kako je to činjenično opisano u potvrđenoj optužnici. Pored toga odbrana optuženog Miće Džodana ističe kako su nesporne odredbe Ženevske konvencije na koje se poziva tužilaštvo, da su nesporne medicinska dokumentacija kao i nalaz i dopuna vještaka medicinske struke, da su nesporne političke odluke, ali da zapravo nema dokaza da je djelo počinjeno kako je navedeno u optužnici. Pri tome ističe kako nema dokaza da je oštećeni E. K. lišen života vatrenim oružjem cal. 7,62 mm kako je činjenično opisano u optužnici jer su na licu mjesta nađene čahure od vatrenog oružja Tomson kako je navedeno u pročitanoj iskazu svjedoka R. K. 1. Osim toga, optužnica ne sadrži i nije dokazano na koji način je utvrđen identitet

napadača na porodice S. i K. jer izuzev svjedoka Dž. S., F. S. i E. S. koji su međusobno kontradiktorni niti jedan drugi svjedok nije identificirao optuženog Miću Džodana kao napadača. Smatra da krivica ovoga optuženog ne proizilazi niti iz provedenih materijalnih dokaza kao ni iskaza svjedoka, a da se u vezu sa ovim događajem može dovesti lice A. S. 1 kako proizilazi iz dokaza odbrane što je njegovoj porodici sigurno teško prihvatiti jer je ta osoba osuđena za ratne zločine protiv civilnog muslimanskog stanovništva. Branitelj optuženog Miće Džodana je naglasio i da je glavni pretres trajao manje od 15 minuta, što je po njemu nevjerovatno, a tome je doprinio ishod dokaznog postupka na glavnom pretresu od 13.11.2023. godine, s obzirom da je sudeće vijeće odbilo sve prijedloge odbrane u odnosu na nove dokaze. Takođe, u ponovnom postupku, branitelj ovog optuženog je iznio prigovor u pogledu vatrenog oružja kojim je lišen života E. K., odnosno da u tom pravcu tužilaštvo nije iznijelo bilo kakve dokaze. I odbrana optuženog Radovana Džodana smatra kako nema dokaza da su optuženi počinili krivično djelo koje im se optužnicom stavlja na teret jer se sve temelji na svjedočenju oštećenog svjedoka E. S. iako postoje dokazi da se u vezu sa predmetnim događajem može dovesti njegov brat A. S. 1. Iskaze svjedoka Dž. S., F. S. i E. S. nalazi međusobno kontradiktornim i neuvjerljivim. Smatra i da se u konkretnom slučaju ne radi o krivičnom djelu ratnog zločina, a da optuženi Radovan Džodan i nije imao status borca. U konkretnom slučaju osobe koje su počinile navedeno krivično djelo tražile su zlato i novac, pa je isto počinjeno iz koristoljublja, a ne radi širenja terora među bošnjačkim stanovništvom. Smatra i kako nema dokaza da je drugooptuženi počinio radnju saučesništva jer se postavlja pitanje od koga bi on to čuvao stražu kada je cijelo to područje bilo pod kontrolom vojske i policije R Srpske.

Cijeneći sve izvedene dokaze i to svaki dokaz pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi u smislu odredbe 296. stav 2. ZKP-a F BiH i na temelju načela slobodne ocjene dokaza u smislu odredbe člana 16. Zakona o krivičnom postupku („Službene novine F BiH“, broj 35/03, 37/03, 56/03, 78/04, 28/05, 55/06, 27/07, 53/07, 9/09, 12/10, 59/14 i 74/20 – u daljem tekstu ZKP), sud je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prije svega, sud ističe da je raniji krivični postupak započet i proveden pred jednim vijećem ovog suda, koje je donijelo prvostepenu presudu, a koja je ukinuta od strane Vrhovnog suda, te da je u skladu sa odlukom predsjednika suda predmet presigniran drugom vijeću koje je u skladu sa odredbom člana 331a. stav 4. ZKP-a preuzelo i pročitao dokaze izvedene u ranijem krivičnom postupku, te postupajući na ovakav način sud je stava da nije povrijedio odredbe krivičnog postupka, jer je u ponovljenom postupku isto vijeće sudilo tokom cijelog glavnog pretresa (tako i presuda Vrhovnog suda F BiH broj 07 0 K 018515 22 Kž 15 od 01.06.2023. godine).

Nadalje, svjedok F. S., u svom iskazu na glavnom pretresu navela kako je cijeli rat živjela u svojoj kući u D. K. sa suprugom Dž. S. i sinovima A. S. 1 koji je rođen 1976. godine i E. S. koji je rođen 1978. godine i da je u život bio težak u tom periodu jer nisu imali para da izađu, a cijelo vrijeme su maltretirani, pljačkani i napadani. Događaja od 17.03.1995. godine, se dobro sjeća, kada im je oko 21-21:30 sati neko zalupao na vrata uz povike policija, a to su bila trojica maskiranih napadača naoružani sa puškama i to dvojica automatskim, a treći da je imao neku drugačiju pušku, provalili su ulazna vrata te su dvojica napadača ušla u kuću, a treći je ostao vani. Kada je pokušala dozvati pomoć kroz prozor, napadač koji je stajao vani je razbio prozir. Jedan od napadača je bio u teksas jakni i gumenim čizmama. Kada su vidjeli Dž. S. rekli su „ovo nije“ što znači da njih nisu ni tražili, ali su ga kundacima pušaka počeli tući po glavi i leđima tražeći pare i zlato, pitajući gdje je kuća E. G. (misleći na E. K.). U pokušaju da ga odbrani jedan od napadača je nju udario čizmom u glavu, zbog čega je kratko izgubila svijest, a tukli su i njenog sina E. S. prijeteci da će ga ubiti. Nakon što su rekli napadačima da nemaju para i zlata, a E. G. da nema u tim krajevima, njen suprug je iskočio kroz prozor i pobjegao. Tada je jedan od

napadača povikao pucaj za njim, a drugi je to učinio sa dva ili tri metka, ali ga srećom nije pogodio. Istakla je da su napadači bili maskirani sa nekim čarapama na glavi, ali je dvojicu poznala i po glasu i to jednog koji je bio u kući kao Miću Džodana koji ju je i udario, dok je vani ostao Radovan Džodan koji je po licu bio „pečen“, a trećeg napadača nije prepoznala. Pomenutu dvojicu napadača je prepoznala, s obzirom da je bilo struje i vani je gorjela vanjska rasvjeta, kao i jer ih je vidala pred školom gdje su često bili kada je ona vodila svoju djecu u školu. Takođe, poznato joj je da ima više braće Džodan. Kada su napadači opisali koga traže, rekli su im da se radi o E. K. nakon čega su njenog sina E. S. prisili da ih gol i bos pod prijetnjom oružja odvede do te kuće. Nakon što je došla sebi, vidjela je da Dž. S. i E. S. nema, a naišla je A. S. kojoj je sve ispričala, te su njih dvije okolnim putem došli do zaseoka Š.. Tu su pred kućom M. M. čuli žamor i vidjeli istoga, njegovu ženu i djecu, E. S., F. M. i M. K. svu u krvi. Kasnije je našla i svoga supruga Dž. S. kojega je neko kao i ostale povrijeđene odvezao u bolnicu. Njihovoj kući sutradan je dolazio B. Š. i još neki iz policije, noseći neku kapu i pitali da li je prepoznaje, ali da im nije smjela priznati koga je od napadača prepoznala, a on im je rekao da slobodno budu u svojoj kući, jer su napadače uhvatili i da su to braća Džodan.

U odnosu na iskaz ovog svjedoka, tužilaštvo nije imalo prigovora, dok je branitelj optuženog Miće Džodana prigovorio da je svjedok iskazao drugačije nego prilikom saslušanja u policijskoj upravi u zapisniku broj: 05-1/04-5-691/12 od 05.05.2012. godine, kada je izjavila da je prepoznala jednog od napadača Miću Džodana, a da joj je sin E. S. rekao kako je prepoznao i Miću i Radovana Džodana. Obzirom na godište njenih sinova A. S. 1 i E. S., odbrana je prigovarala i da optuženi Mićo Džodan koji je 1971. godine nije išao sa njima u isto vrijeme, tako da ih se svjedok nije mogla sjećati iz tog perioda, a iskaz ovoga svjedoka osporila je i odbrana optuženog Radovana Džodana.

Navedeni prigovori odbrane prema stavu ovog suda nisu osnovani. Činjenica da je svjedok pred policijom iskazala kako je prepoznala samo jednog napadača optuženog Miću Džodana, a za drugog napadača da joj je rekao njen sin, dok je u toku glavnog pretresa iskazala da je prepoznala oba optužena Miću i Radovana Džodana, s tim što se izjasnila da je tačno ono što je iskazala na glavnom pretresu, što prihvata i ovaj sud. Čak i ukoliko bi se uzeo u obzir njen iskaz iz istrage, svjedok je u svakom slučaju sa sigurnošću i kategorično iskazala da je prepoznala optuženog Miću Džodana. Takođe, nije osnovan niti prigovor odbrane optuženih kako svjedok nije mogla sretati optužene u školi jer je Mićo Džodan rođen 1971. godine, a Radovan Džodan 1975. godine, što proizilazi i iz izvoda iz MKR općine S. M. za optužene i njihovu braću, budući da su njena djeca rođena i to A. S. 1 1976. godine, a E. S. 1978. godine. Dakle, u jednom periodu sasvim sigurno su djeca svjedoka išli zajedno u lokalnu školu kako proizilazi i iz materijalnih dokaza iz MKR za optužene, odnosno dopisa JU OŠ „Skender Kulenović“ Donji Kamengrad broj: 01-61-264/12 od 03.05.2012. godine, sa kopijom dnevnika na ime Miće i Radovana Džodana. Dakle, svjedok je optužene kao i njihovu braću nesporno sretala vodeći svoju djecu u školu, bez obzira na činjenicu da nisu išli zajedno u isti razred, odnosno da nisu isto godište. Ostale prigovori odbrane u odnosu na razlike u iskazu ovoga svjedoka iz istrage i pred sudom nisu od značaja imajući u vidu protek vremena, odnosno kada se i u kojim okolnostima desio sam kritični događaj marta 1995. godine, iskaz svjedoka dat u policiji 2012. godine, odnosno iskaz svjedoka dat na glavnom pretresu maja 2021. godine koji u ovakvim vremenskim razmacima teško može biti u potpunosti identičan.

I svjedok Dž. S. je u svom iskazu naveo da je cijeli rat živio u svojoj kući u D. K. sa suprugom F. S. i troje djece. Kritičnog događaja koji se desio davno, ali zbog protoka vremena se detalja slabije sjeća i zbog lošeg zdravstvenog stanja, s obzirom da ga je tuklo u ratu. Sjeća se da su bila trojica napadača, u maskiranim čarapama i kapama preko lica, što mu je i sin E. S. rekao, te da su bili naoružani puškama i da su provalili vrata na njegovoj kući i ušli unutra kao i da su

razbili prozor. Tukli su ga puškama po glavi i bubrezima, zbog čega je mokrio krv, a tukli su i njegovu suprugu i sina E. S.. U stvari napadači su tražili zlato i pare i pitali za E. G., misleći na E. K.. U jednom momentu uspio je pobjeći kroz vrata niz put prema šumi i tada su za njim pucali, a kući se vratio tek kad se sve smirilo u kojoj nije zatekao nikoga. Otišao je do kuće E. K. gdje je našao suprugu i još mještana, a onda je njega, E. K. suprugu i sestru neko odvezao kod doktora. U toku pretresa prilikom svjedočenja svjedok je pokazao prema optuženom Mići Džodanu prepoznajući ga kao jednog od napadača kojega je poznavao iz viđenja.

U odnosu na iskaz ovog svjedoka, tužilaštvo nije imalo prigovora, osim što je ukazalo da je u svojoj izjavi datoj u upravi policije na zapisnik od 12.05.2012. godine, izjavio da su u kuću ušla dva napadača dok je drugačije iskazao na pretresu. Odbrana optuženog Miće Džodana je u cijelosti prigovorila na iskaz ovoga svjedoka kao kontradiktoran i nedosljedan. Činjenica je da je ovaj svjedok na glavnom pretresu drugačije iskazivao, npr. koliko ljudi je ušlo u kuću (dva ili tri), da ih je vidio da su maskirani ili da mu je to rekao sin itd..., a da je u sudnici pokazao na optuženog Miću Džodana kao osobu koju je prepoznao kao jednog od napadača iako mu nije znao ime. Cijeneći očigledno loše zdravstveno stanje ovog svjedoka, što je posljedica i samog napada od 17.03.1995. godine, sud njegov iskaz ipak prihvata u smislu da je dovoljno određeno iskazao kako i na koji način se desio kritični događaj, tj. da su bila trojica maskiranih i naoružanih napadača, s tim da su očigledno dvojica ušla u kuću, a ne trojica, te da je ovaj svjedok prepoznao optuženog Miću Džodana kao jednog od napadača, iako mu nije znao ime.

Iz iskaza svjedoka E. S., sud je utvrdio da je ovaj svjedok cijeli rat živio u porodičnoj kući u D. K., zaseok K. sa ocem, majkom i bratom i da su živjeli pod srpskom opsadom gdje su bili maltretirani danju i noću u više navrata. Iskazao je da se jasno sjeća dana 17.03.1995. godine, gdje je zajedno sa ocem i majkom večerao u kući i neko je pokucao na vrata, pa kada su ga roditelji zaustavili da otvori vrata kroz prozor vidio trojicu naoružanih ljudi i to dvojicu na stepenicama ispred kuće sa ženskim čarapama preko lica, a trećeg ispred nove kuće sa potkapom preko lica. Dvojica napadača su imali automatske puške dok je treći imao drugačiju pušku, odnosno bila je crna sa ravnim kundakom. Jedan od napadača koji je provalio u kuću imao je automatsku pušku, a drugi ovu sa ravnim kundakom, dok je treći napadač ostao vani sa automatskom puškom i dva sljepljena okvira i sve je to mogao vidjeti jer je gorjela vanjska rasvjeta ispred kuće. Majka je otvorila prozor i dozivala pomoć, nakon čega je jedan od napadača zagalamio na nju i udario puškom u prozor, a druga dvojica su provalila u kuću tražeći pare i zlato te pitajući za kuću E. G.. Pri tome su ih tukli kundacima i nogama, zbog čega je otac sutradan otišao u P. u bolnicu, a majku je optuženi Mićo Džodan udario čizmom u predjelu brade zbog čega je pala. Nakon toga, otac je pobjegao i za njim su pucali, ali ga nisu pogodili. Kad su napadači rekli da traže čovjeka koji hramlje na jednu nogu i koji ima ovce, on shvatio je da zapravo traže E. K., a ne E. G., pa su ga prijetnjom oružjem natjerali da ih gol i bos preko livada odvede do kuće E. K.. U jednom trenutku jedan od napadača je drugoga oslovio po imenu Mićo, a onaj koji je imao potkapu koja je bila malo prorezana, pa mu je vidio oči i „ispečeno lice“ i odmah ga prepoznao kao Radovana Džodana, koje optužene zna od ranije, a prepoznao ih je i u sudnici, s tim što je trećeg napadača prepoznao je kao B. K.. Kad su došli pred E. K. kuću, natjerali su da zovne E. K. po imenu i da se predstavi što je on učinio i predstavio se kao E. S. Dž. S.. Potom ga je optuženi Radovan Džodan odveo sa strane kuće i zaprijetio mu da legne potrbuške na zemlju te začepi uši, a ostala dvojica napadača su provalila kod E. K. u kuću te se čula vriska i pucnji. Nakon toga iz kuće izlazi Mićo Džodan i od Radovana Džodana traži okvir od puške, a na upit šta sa njim (misleći na E. S.), Mićo kaže Radovanu, ubij govno. Međutim, Radovan Džodan to nije uradio nego mu je rekao da ostane ležati i zaprijetio da nikome ne smije ništa reći, nakon čega su napadači otišli, a o njihovim imenima nije govorio nikome izuzev svojoj majci F. S.. Kada su napadači otišli, svjedok je ustao i otišao do prve susjedne kuće Č. M. gdje mu je vrata otvorio njegov zet koji ga je pustio u kuću i dao mu obuću i odjeću, a ubrzo su došli

i E. K. supruga E. K. 2 (zv. R.), sestra E. K. 1 i kćerka F. M.. Tada im je ispričao šta se desilo kod njegove kuće, a tom prilikom je kod E. K. 2 primjetio ranu od udarca sjekirom dok je kod E. K. 1 primjetio posjekotinu na leđima takođe od udarca sjekirom, te čuo da je E. K. ubijen nakon što su mu napadači tražili novac i zlato. U međuvremenu, njegov rođak F. S. 1 suprug od A. S., nakon što je čuo pucnjavu ispred njegove kuće, obavijestio policiju pa je došao do kuće E. K. sa pripadnicima rezervne policije, nakon čega su se svi zajedno spustili u zaseok F. u jednu kuću gdje je sreo svoju majku, a nakon toga je jedan od mještana sve povrijeđene odvezao u bolnicu. Policijski inspektor B. Š. je dolazio njegovoj kući sutradan radi ispitivanja, ali mu nije smio reći ko su napadači zbog straha za svoju sigurnost. Takođe su ga vodili i do kuće ubijenog E. K. radi ispitivanja, te je jedne prilike vidio policajca R. K. 1 kako šamara njegovog brata A. S. 1, koji je zajedno sa komšijama F. H., E. H. i drugim bio prisilno mobiliziran u vojsku RS.

Obrana optuženih je prigovorila iskazu ovog svjedoka u pravcu da je svjedok iskazao drugačije nego u tužilaštvu na zapisniku broj: T01 0 KTRZ 004631 11 od 27.04.2012. godine, dok tužilaštvo nije imalo prigovora na iskaz ovoga svjedoka. Prigovori odbrane se ogledaju u navodu da je majka ovog svjedoka iskazala da je prepoznala optužene kao napadače, a ovaj svjedok iskazao da joj je on rekao ko su napadači i da je bila iznenađena, kao i da je drugooptuženog prepoznao po ožiljku na bradi, dok je na pretresu rekao kako mu je lice bilo sprženo. Prema mišljenju ovog suda, prigovori odbrane nisu osnovani, s obzirom da je iskaz ovog svjedoka na pretresu bio jasan i uvjerljiv, a svjedok je cijelo vrijeme napada na njegovu porodičnu kuću bio prisutan pri čemu je pod prijetnjom oružja bio prisiljen napadače voditi do kuće ubijenog E. K. ispred čije kuće je ležao zbog prijetnje oružjem. Tom prilikom je vidio napadače iz blizine, čuo ih kako se međusobno oslovljavaju i razgovaraju i bio je izričit u identifikaciji sve trojice i to kako optuženih Miće i Radovana Džodana tako i sada umrlog B. K. zv. B. kao trećeg napadača. Činjenica je da je svjedok iskazao kako je njegova majka čudno reagirala kada joj je rekao ko su napadači. Međutim, svjedok F. S. je objasnila da su napadače prepoznali njen sin E. S., ali i ona, zbog čega sud zaključuje da su svjedoci međusobno razgovarali o identitetu napadača, što je sasvim normalno i razumljivo obzirom da su članovi istog domaćinstva, pa je ovaj iskaz sud kao uvjerljiv u cijelosti prihvatio.

Nadalje, iz iskaza svjedoka F. M., sud je utvrdio da je ista u vrijeme ratnih dešavanja u BiH živjela u porodičnoj kući u D. K., Š., sa roditeljima E. K. i M. K., te očevom sestrom E. K. 1. U tom periodu život je bio težak jer su pripadnici srpske vojske pljačkali njihove domove, tukli i odvodili muškarce i radili druge gore stvari. Dana 17.03.1995. godine oko 21:30 sati sjeća se da je bila u kući sa roditeljima i tetkom, da su se spremali za spavanje, kada se začula kucanje na vratima i da je E. S. čiji glas su prepoznali pozvao njenog oca da mu otvori vrata. U kući je bilo struje, ali vanjska rasvjeta nije radila. Tada je otac krenuo otvoriti vrata i odmah su dvojica maskiranih napadača sa tankim ženskim čarapama na glavi naoružani puškama od kojih je jedan bio viši, a drugi niži u blijedo plavoj teksas jakni, upali u kuću i počeli ga tući, tražeći novac i zlato. Začuli su se pucnji, odnosno jedan od napadača je pucao u oca i ubio ga dok su njenu tetku ranili, a mater sasjekli. Od napadača se sakrila iza ormara, pa ovo sve nije vidjela, i u jednom momentu je sa prozora dozivala komšiju M. M.. Poslije ulaska ovih lica, pucanja i udaraca vidjela je svog oca da je pogođen u kuk, da je ušao u dnevnu sobu, a nakon toga ga je vidjela ubijenog kako leži potrbuške upucan sa stražnje strane glave i povrijeđene majku u predjelu glave i tetku u predjelu leđa, a sve je po kući bilo razbacano i krvavo. Ova dvojica napadača su za kratko na minut-dva ili pet izašli iz kuće pa se ponovno vratili, a poslije ovoga događaja ona, majka i tetka prešle su kod komšije M. M. gdje su zatekli njegovu porodicu i E. S.. Nakon toga majku i tetku, te Dž. S. komšija A. M. odvezao je u bolnicu u S. M., s tim da je njena majka prevežena u B. L. gdje je ostala osam dana. Od posljedica tog napada majka nije dobro, imala je operativni zahvat glave i na jedno dijelu ugrađenu plastiku, ima epilepsiju, psihički nije dobra i 100 % je invalid

dok je njena tetka E. K. 1 u međuvremenu preminula. Nikog od napadača nije prepoznala, ali se po selu pričalo da su to uradili braća Džodan.

Uz saglasnost optužbe i odbrane, iskaz svjedoka M. K. je zbog njenog zdravstvenog stanja pročitao na ranijem glavnom pretresu i takav preuzet i pročitao u novom krivičnom postupku, a ovaj svjedok je iskazala da je u ratnom periodu 1992. - 1995. godine živjela u D. K., S. 1, Š. u zajedničkom domaćinstvu sa svojim suprugom E. K., kćerkom F. M. i suprugovom sestrom E. K. 1. Život je bio težak jer su srpska vojska i policija sve Bošnjake maltretirali i privodili, tukli, ubijali, pljačkali i palili njihove kuće i imanja, a u nekoliko navrata su dolazili u njeno selo, te su vršili pretese kuća, neke muškarce da su nakon toga privodili i saslušavali, zatim odvodili ih u logor M. 1 i druge. Dana 17.03.1995. godine bila je u svojoj kući zajedno sa suprugom, kćerkom i zaovom, kada je oko 21:30 sati neko zalupao na ulazna vrata predstavljajući se kao komšija E. S. Dž. S.. Njen suprug je upalio svjetlo u hodniku i krenuo da otvori ulazna vrata u kojem momentu u kuću upadaju dva naoružana civila sa ženskim čarapama na glavi, jedan sa teksas plavom jaknom, a drugi u vojničkoj jakni sivomaslinaste boje. Nakon toga je vidjela je da galame na supruga i da ga tuku puškama, a zatim jedan od napadača koji je bio viši puca i pogađa ga negdje u predjelu stomaka ili kuka. Tada im je prišla u namjeri da spriječi dalju tuču i da pomogne svom suprug, pa viši napadač uzima malu sjekiru koja se nalazila na zidiću pored ulaznih vrata njome zamahuje i udara je po glavi od kojeg udarca je pala na pod i oblila je krv, a na trenutak je izgubila i svijest. Kada je došla sebi vidjela je supruga kako ranjen bježi u kuću, dok je ona otišla u sobu, a za njom u sobu došla je njena zaova koja je bila također ranjena u kojoj sobi se već krila i njena kćerka F. M.. Dvojica napadača su izašla iz kuće na kratko i ponovo se vratili, nakon čega je čula njihove glasove kako od njenog supruga traže novac i njega kako odgovara da para nema. Poslije toga se začuo pucanj i suprug se više nije javio, a taj viši napadač je došao u sobu gdje su se nalazile tražeći i od nje para i pitajući za kćerku, za koje je rekla da ih nema odnosno da je izašla. Sve to trajalo je nekih 15-20 minuta i onda se smirilo, nakon čega njih tri iskaču kroz prozor prizemlja kuće i odlaze do komšije M. M. gdje je bila njegova porodica i E. S., te im govore šta se desilo, a ubrzo je došla je i policija.

Na iskaze svjedoka F. M. i M. K. nije bilo prigovora, i sud ih kao vjerodostojne u cijelosti prihvata.

Nadalje, iz iskaza svjedoka A. S., sud je utvrdio da je ista cijeli ratni sukoba u BiH živjela sa mužem, sinom, svekrvom i djeverom u D. K. u selu K. – S. 1 i da je to područje bilo pod kontrolom srpske vojske, da je udaljenost njene kuće od kuće Dž. S. i F. S. koji su dajdža i ujna njenog rahmetli muža oko 100 metara, da je u periodu od 1992. do 1995. godine bilo teško živjeti jer ih je stalno napadali i pljačkali, kao i da joj je muž vođen na radnu obavezu. Sjeća se događaja od 17.03.1995. godine, uvečer oko 21 sat, kada se čula pucnjava iz automatske puške iz pravca Dž. S. kuće, da su ona i suprug otišli do iste gdje su našli F. S. u dvorištu i otvorena vrata od kuće sa upaljenim svjetlima, kao i da im je F. S. rekla da su ih napala tri maskirana civila tražeći kuću E. G. koji u selu ne postoji, već da ima E. K., da je Dž. S. pobjegao i da su za njim pucali, a njihovog sina da su prisilili da ih odvede do kuće E. K.. F. S. je bila pretučena i crvena po licu od udaraca, pa je svog muža je zamolila da ode u V. po rezervnu policiju što je on i uradio. Od straha vratila se u svoju kuću po dijete, a njen djever i svekrva su otišli u F., da bi se nakon toga ona vratila po F. S. i zajedno su otišli u Š. odakle su se čuli pucnji. Tamo su pronašli E. S. i još neke ljude, a čuli su da je E. K. ubijen, a napadnuti njegova žena i sestra. Ona sama nije vidjela napadače, ali je sa S. išla u policiju u S. M. davati izjavu kod inspektora B. Š.. F. S. joj je jedne prilike spomenula da su ti napadači bili braća Džodan, dok sa E. S. o tome nije razgovarala.

Svjedok M. M. je iskazao da je za vrijeme ratnog sukoba u BiH živio sa svojom porodicom u D. K., selo Š., a u toku 1995. godine da je bio na radnoj obavezi od G.a do B. 1. U

tom periodu život je bio težak, jer je područje bilo pod kontrolom srpske vojske, a bilo je otimačina blaga, auta, kamiona i drugih stvari i napada danju i noću. Poznata mu je porodica Dž. S. čija kuća je u selu S. – K., dok je kuća E. K. od njegove udaljena 20 – 25 m. Kritičnog događaja 17.03.1995. godine, bio je slobodan kada je oko 21:30 sat čuo ženski glas i viku, otvorio je prozor i vidio na prozoru susjedne kuće F. M., E. K. kćerku koja ga je dozivala, a na čošku kuće vidio je čovjeka srednje visine koji stoji i drži automatsku pušku. Na sebi je imao bundu, a na glavi kapu ili čarapu. Nakon toga je zatvorio prozor i sa ženom je prebacio djecu u kuću svoga oca Ć. M. koja je od njegove udaljena nekih 5 – 6 m. U to je čuo kako ga i E. K. doziva po njegovu nadimku K. 2 upomoć, nakon čega je začuo dva pucnja u dubini kuće i sve je utihnulo. Nakon 15 – 20 minuta do njegove kuće dotrčao je E. S. u gaćama, sav krvav i prljav zavikavši da se ne boje jer su napadači pobjegli i ispričao im sve šta se desilo. Potom se iznad njihovih kuća čula pucnjava, došla je srpska policija i sve prisutne odvela u jednu avliju radi sigurnosti. Osim njegove porodice i E. S. tu su bile i F. M., te M. K. isječene krvave glave i E. K. 1 sa dvije prostrelnne rane koje je kasnije zapregom A. M. odvezao u S. M. u bolnicu. Kasnije su tu došle i F. S., te A. S., a sutradan su u E. K. kuću došli policija radi vršenja uviđaja i kada je ušao u kuću i vidio E. K. preklopljenog potrbuške i bez pola glave, a sve je bilo krvavo i razbacano.

U odnosu na iskaz ovog svjedoka tužilaštvo je ukazalo na malu razliku njegova iskaza u toku glavnog pretresa i iskaza datog pred upravom policije na zapisniku broj: 05-1/04-5-836/11 od 27.05.2011. godine i to samo u pogledu koga je A. M. odvezao u bolnicu nakon napada na kuću E. K.. Kako je svjedok pojasnio da je on vidio da su odvezeni M. K. i E. K. 1, a da su Dž. S. vjerovatno pokupili usput to po stavu ovoga suda i nema razlike svjedočenja u toku postupka i ranije date izjave u policiji. Na iskaze svjedoka A. S. i M. M. nije bilo prigovora i sud ih prihvata kao istinite, osim dio iskaza svjedoka M. Mu. da je E. K. 1 imala prostrelnne rane o čemu nema apsolutno nikakvog dokaza niti to proizilazi iz medicinske dokumentacije ove oštećene niti iz nalaza i mišljenja sudsko - medicinskog vještaka.

Iz iskaza svjedoka N. V., sud je utvrdio da je isti prije i za vrijeme rata u BiH živio u B. M. od kuda poznaje optužene kao i B. K. jer su i oni iz istog mjesta. Kratko vrijeme tokom 1994. godine živio je u D. K. odakle se vratio u B. M., a od 10. mjeseca 1995. godine živi u P.. Optužene je viđao povremeno svakih petnaestak dana u toku rata u civilu, živjeli su tada u nekoj muslimanskoj kući, a koliko se sjeća da je optuženi Mićo Džodan bio u vojsci. Nije znao za ubistvo čovjeka niti događaj od 17.03.1995. godine, ali se sjeća da je policija privela njega i brata P. V. sutradan na ispitivanje kada su im rekli da o tome ne znaju ništa. Poznato mu je da su zbog istoga razloga privođeni i optuženi Mićo i Radovan Džodan, dok za B. K. misli da je privođen. U vrijeme kada se sve dešavalo viđao je oba optužena u civilnoj odjeći, ne sjeća se da li su imali oružje, ali je B. K. jedne prilike vidio sa karabinom koju je ovaj jednom dao Radovanu da mu nosi jer mu je isto bilo teško, a ovaj ju je kasnije vratio.

Tužilaštvo je prigovorilo iskazu ovog svjedoka koji je različit od onoga datog na zapisniku u policiji broj: 05-1/04-5-1426/11 od 07.09.2011. godine, u kojem je izjavio da su tih dana kada se kritični događaj dogodio optuženi nosili sa sobom naoružanje, a svjedok je pojasnio da se to odnosi na taj jedan put kako je iskazao na glavnom pretresu, pa sud nalazi da je prigovor neosnovan i da u osnovu nema razlika u iskazima. Takođe, sud je utvrdio da nisu osnovani prigovori odbrane da se radi o nezakonitom dokazu, jer prezentirano iz zapisnika proizilazi da je svjedok upozoren na relevantne odredbe ZKP-a prije davanja same izjave, dok odbrana nije imala prigovora na sadržaj iskaza svjedoka.

Svjedok P. V. je u svom svjedočenju naveo da je prije i za vrijeme rata u BiH živio u B. M. u kući zajedno sa majkom i bratom N. V., da poznaje optužene iz B. M. i zna da ih ima više braće. U to vrijeme kritičnog događaja nije živio u D. K., izuzev što je jedno kratko vrijeme

tokom 1994. godine pazio jednu tuđu kuću. Optužene je viđao i poznao u tom periodu svako tri - četiri ili pet dana, a zna da je optuženi Mićo bio u vojsci dok optuženi Radovan nije bio u vojsci, dok je B. K. najčešće viđao sa Mićom Džodanom. Direktnih saznanja o događaju nema, osim što zna da je neki čovjek muslimanske nacionalnosti ubijen. U policiji je kao i optuženi braća Mićo i Radovan Džodan o tome davao izjavu, ali sa njima nikada o tome nije razgovarao niti ih je kada vidio sa naoružanjem. U odnosu na iskaz ovog svjedoka nije bilo prigovora, a sud ga je prihvatio iako isti ne potvrđuje bilo koju odlučnu činjenicu.

Iz sadržaja iskaza svjedoka B. K. 1, broj: 05-1/08-16-90/10 od 30.09.2011. godine, koji je pročitao uz saglasnost stranaka i branitelja, sud je utvrdio da je sve do 1992. godine živjela u svojoj porodičnoj kući u mjestu U., selo G., općina S. M. u zajedničkom domaćinstvu sa svojim suprugom M. K. 1 i troje djece, da je njen suprug bio angažiran u vojsci RS, pa kako je ostala sama njen zet A. K. ponudio joj je da pređe u D. K. i čuva kuću Đ. J. koji je iselio zbog ratnih dešavanja u inostranstvo gdje su se sa E. K. 1992. godine i preselili. Sjeća se da je većina muslimana iselila sa područja sela D. K. i G. K., a mali broj muslimana ostao po selima da žive skupa s njima. Sjeća se da su u jednu kuću kod džamije u D. K. uselila braća Radovan, S. Dž. i M. Dž. 2 koja se od kuće u kojoj je ona živjela nalazila oko 1 km, a koji su inače iz B. M., dok je u kuću M. J. iz D. K. uselio B. K.. Poznavala ih je jer su bili komšije, a od njih je samo Mićo Džodan bio angažiran u vojsci RS. Budući da je optuženi Mićo bio u vojsci RS, preko kojeg je suprugu slala cigarete, a oni su često i dolazili njenoj kući u D. K. sjedili i razgovarali. Dobro se sjeća da je Mićo Džodan sa sobom nosio poluautomatsku pušku, a njegova braća da su imala neku staru pušku karabin kao lovačku, dok je B. K. nosio neki automat koji je bio kraći i imao je ravan rukohvat. Takođe joj je poznato da je optuženi Mićo Džodan imao vojničku uniformu dok su svi ostali nosili neke dijelove vojničke uniforme i bili uglavnom u civilu, a oni su svi oni skupa krali namještaj i druge stvari iz napuštenih muslimanskih kuća. Nadalje, sjeća se dana 17.03.1995. godine, kada su poslije 22 sata ili kasnije njenoj kući došli optuženi Mićo Džodan i B. K. zv. B. noseći sa sobom oružje i to Mićo poluautomatsku pušku, a B. K. neku sa ravnom ručkom. Tom prilikom je optuženi Mićo imao na sebi neku svijetlu teksas jaknu, a B. K. maslinastu jaknu džudu, rekavši joj uz smijeh da su ubili M. Dž. 2 Mićinog brata, ali je ona vidjela da se šale i da ne govore istinu. Popili su kod nje kafu, dala im je po cigaretu i oni su otišli. Sutradan dana 18.03.1995. godine, čula je da je u zaseoku K. ubijeno 17 ljudi. Istog dana ili sutradan su Mićo i B. K. ponovno došli kod nje i pitala ih je da li su oni izvršili ta ubistva na što su smijući se potvrdno odgovorili. Zna i da ih je policija privodila i ispitivala, a po selu da se pričalo da je ta ubistva uradio A. S. 1 sin Dž. S. iz D. K. koji se tim navodno i hvalio. Navodi da je policija i nju privodila u S. M. gdje su je ispitivali o Mići Džodanu i B. K. i to inspektori B. Š. i S. S., tražeći od nje da kaže kako je A. S. 1 izvršio ubistvo na što nije pristala.

Iskazu ovog svjedoka prigovorio je branitelj optuženog Miće Džodana, navodeći da se ista izjašnjavala o sasvim drugom krivičnopravnom događaju tj. ubistvu 17 ljudi. Ovakav prigovor odbrane sud nije prihvatio jer je svjedok pored toga događaja svjedočila i o drugim činjenicama koje su se dešavale na području D. K. u periodu od 1992. – 1995. godine i koje su od odlučnog značaja ili se mogu dovesti u vezu sa predmetnim krivično-pravnim događajem. Iskazu ovog svjedoka koji na detaljan način opisuje i koje su puške imali optuženi i koju su odjeću nosili i kako su dolazili kod nje kući, pa joj je to bilo poznato, sud je prihvatio kao vjerodostojan i uvjerljiv.

Iz iskaza svjedoka B. Š. iskazao je kako je od 1971/72. pa do 1995. godine živio i radio u S. M. kao inspektor za suzbijanje kriminaliteta. Događaja od 17.03.1995. godine se dobro sjeća, kada je ubijen E. K. jer je vršio uviđaj, dok se drugih povrijeđenih ne sjeća. Aktivno je bio uključen u traganje za počiniocima, sačinjavao je plan rada i akte na osnovu prikupljenih saznanja kako svojih tako i drugih osoba koje su radile na rasvjetljavanju slučaja, dok same optužene

Džodane kao niti B. K. nije vidio ni ispitivao, a jedino se sumnjalo da su počinitelji tog krivičnog djela optuženi Mićo i Radovan Džodan i B. K.. Takođe, ovaj svjedok je objasnio da je A. S. 1 bilo lice koje se supruga B. K. 1 sastajao sa problematičnim licima, da se tu konzumirao alkohol i da je on natjeran da druga lica odvede, ali ne i da je on počinio navedeno krivično djelo, pa prigovor odbrane nema osnova jer je objasnio zbog čega je u zapisniku od 11.07.2011. godine iz istrage spominjao A. S. 1. Ostali prigovori koji se odnose na iskaz ovog svjedoka tiču se dokaza koje je sud ocijenio nezakonitim pa ih neće posebno obrazlagati.

Svjedok Z. M. iskazao je da je u periodu od 1992. do 1995. godine živio u O. L.. Onako iz viđenja u prolazu poznaje optuženog Miću Džodana, sa njim nije bio u kontaktu niti bilo ikada na ratnoj liniji, njegovu braću ne poznaje nikako, niti je s kime od njih bio u kontaktu. Svjedok je iskazao da je on bio u drugoj jedinici tj. u protivavionicima, ali se ne sjeća kada je u tu jedinicu prešao. Na upit tužitelja potvrdio je svoj raniji iskaz dat kod policije u zapisniku broj: 05-1/04-795/12 od 22.05.2012. godine, prema kojem je Miću Džodana upoznao u ratu kada je 6. S. M. brigada vojske RS premještena iz J. u B. M. (gdje su optuženi živjeli), da je imenovani bio pješadinac u trećem vodu gdje mu je komandir bio R. D. koji je poginuo na G. 2. Sjeća se i da je optuženi Mićo Džodan kao vojnik bio neodgovoran, da je često i po svom nahođenju napuštao jedinicu kad je htio, da je konzumirao alkohol i bio malo neuračunljiv. Zna i da je njegova porodica bila jako siromašna, da su bijedno živjeli i hranili se uz vojsku. Na iskaz svjedoka nije bilo prigovora, pa ga i sud kao takvog prihvata.

Nadalje, iz sadržaja iskaza svjedoka R. K. 1, dat u Kantonalnom tužilaštvu USK-a broj: T01 0 KTRZ 0004631 11 dana 18.05.2011. godine, koji je pročitan na glavnom pretresu uz saglasnost stranaka i branitelja u smislu člana 288. ZKP-a, s obzirom da je isti preminuo, sud je utvrdio da je ovaj svjedok u toku rata u BiH živio u porodičnoj kući u H. skupa sa ocem, majkom, ženom i troje djece, koju kuću je napustio u 10. mjesecu 1995. godine uslijed ratnih dešavanja. Prije rata bio je angažiran u rezervnom sastavu policije gdje je pozvan i po izbijanju ratnih sukoba, a njegov zadatak bila je kontrola u muslimanskim selima na području mjesta D. K., O., V. i drugi zaseoci što se uredno bilježilo kroz javljanja u stanicu i potpisivanje naloga. Sjeća se ubistva E. K. iz marta mjeseca 1995. godine, kojeg je i lično poznao, jer je slijedećeg jutra telefonom pozvan iz stanice u S. M. da se odmah uputi u zaseok K. gdje se noć ranije desilo ubistvo. Kada je stigao na lice mjesta primjetio je veći broj mještana i policiju, a uviđaj je bio u toku. Ušao je u kuću i u jednoj manjoj sobi vidio mrtvog E. K. sa velikom rupom na glavi zbog čega je zaključio da je pucano iz blizine, soba je bila puna krvi, a dijelovi mozga zalijepljeni po zidu. Pored E. K. tijela na podu je vidio jedan nož sa reckavim sječivom, a na ruci stradalog vidjela se posjekotina za koju pretpostavlja da je nanesena upravo od tog noža. U zidu koji se nalazio u pravcu E. K. tijela vidio je zrno ispaljeno iz vatrenog oružja na visini od 165 - 180 cm, te ga je izvadio i vidio da je isto bilo malo spljošteno. U kući je pronašao jednu čahuru od ispaljenog metka i odmah je prepoznao da je korištena automatska puška zv. Tomson, a jednu čahuru pronašao je i u blizini ulaznih vrata dok je jedan od mještana pronašao još jednu čahuru koju mu je predao. Siguran je da je te prilike imao u ruci tri čahure koje su pripadali automatskoj pušci Tomson što je prepoznao jer je i sam imao istu takvu pušku koja izgleda slično automatskoj pušci, samo što ima ravan kundak i municiju koja izgleda deblje, a kraće u odnosu na automatsku pušku kalibra 7,62 mm. Obzirom da je ubijenog E. K. dobro poznao njegova smrt mu je teško pala, te se počeo raspitivati i saznao je da nije bio rijedak slučaj da neko od muslimana iz sela proda tele ili stoku, da se to odmah sazna i da bi ti ljudi navečer bili maltretirani i ubijani radi otimanja para. Kod lokalnog stanovništva počeo raspitivati ima li ko od muslimana ko bi bio spreman da takvo što javi licima srpske narodnosti koji bi u večernjim satima dolazili i tako što uradili i saznao da bi to mogao biti A. S. 1 koji je znao imati kontakte sa problematičnim licima srpske nacionalnosti. Odlučio je da potraži to lice skupa sa svojim kolegama kako bi ga pitali za navedeni događaj pa su on, kolega N. K. i još jedan rezervni policajac otišli do kuće Dž. S. koja

je udaljena od kuće E. K. nekoliko stotina metara i od njega koji je otvorio vrata tražili da razgovaraju sa njegovim sinom A. S. 1 koji je pokušao pobjeći kroz prozor kuće, ali su ga ipak uspjeli uhvatiti. Povelili su ga sa sobom prema kući E. K. sa namjerom da ga ispituju šta se dešavalo kada je E. K. ubijen, a on je negirao da je učestvovao u tom napadu, iako su ga tada prilikom udarali kako bi on svoju umješnost priznao. Nakon toga predali su ga ekipi koja je vršila uviđaj zajedno sa pronađenim čahurama i oni su ga odveli sa sobom u stanicu, te ne zna šta je poslije bilo, jer više nije bio uključen u istragu u rasvjetljavanju ubistva E. K., s obzirom da je slučaj preuzela redovna policija iz S. M.. Na iskaz svjedoka nije bilo prigovora, kako o strane tužilaštva tako i od strane odbrane, a isti je u detalje opisao koje je radnje poduzimao na rasvjetljenju konkretnog slučaja, pa ga sud prihvata kao istinitog.

U svom iskazu, svjedok R. K. je naveo da je prije rata završio školu rezervnih oficira i da je od januara 1995. godine pa do kraja rata u BiH bio načelnik 6. S. M. brigade vojske RS, po činu majora, kao i da se sjeća optuženog Miće Džodana kao vojnika od 1992. godine, kao pripadnika treće pješadijske čete koji se ponašao neprimjereno, odnosno nije se ponašao vojnički. 6. S. M. brigada je uvijek bila raspoređena na više različitih ratišta, a marta 1995. godine jedan dio bio je na G. ratištu, a drugi dio na Zapadno-krajiškom ratištu odnosno na G. 2 – S. 2 platou, konkretno na prvom mostobranu kod B. K. 2. Kao načelnik štaba brigade prvi dio mjeseca obilazio je jedinice na G. ratištu, a od polovine mjeseca obilazio je jedinice na Zapadnokrajiškom ratištu. Navodi da je u februaru, martu i aprilu 1995. godine, obilazio položaje mostobrana kod B. K. i da je ponovo došao sredinom mjeseca marta te da je ušao u rov i tu zatekao optuženog Miću Džodana, vojnike M. M. 1 i M. M. 2, M. M. 3 i još neke druge pripadnike vojske i policije jer je to bila mješovita četa. Navodi da je upravo tada optuženog vidio dva – tri puta kada je obilazio linije.

Tužilaštvo je u potpunosti prigovorilo na iskaz svjedoka smatrajući da je u suprotnosti sa iskazima ostalih saslušanih svjedoka, te materijalnim dokazima, dok odbrana optuženih nije imala prigovora na iskaz svjedoka. Svjedok je iskazao da je optuženog Miću Džodana sreo polovinom mjeseca marta 1995. godine na B. K. 2 ratištu, međutim svjedok je po stavu ovoga suda neodređen jer nije naveo da je kao načelnik štaba brigade prvu polovinu mjeseca bio na G. ratištu, a drugu na B. K. 2, s tim da je 8. marta kao i sredinom mjeseca bio na mostobranu gdje je dva – tri dana sretao i optuženog Miću Džodana. Iz toga bi proizilazilo da je zapravo na B. K. 2 ratištu bio i u prvoj polovini marta, kao i sredinom mjeseca što je suprotno onome što je iskazao tj. da je prvu polovinu mjeseca bio na G. ratištu, a drugu na B. K. 2 ratištu. Takođe, svjedok nije izričito potvrdio da je Miće Džodana da 17.03.1995. godine, odnosno da nije bio u D. K. gdje se desio kritični događaj, dok su svjedoci Dž. S., F. S. i E. S. iskazali kako su optuženog upravo taj dan vidjeli na licu mjesta prilikom napada, a svjedok B. K. 1 taj dan ga vidjela kod svoje kuće. Stoga iskaz ovog svjedoka sud nije mogao prihvatiti kao istinit i vjerodostojan, a isti je prema ocjeni ovog suda usmjeren na izbjegavanje krivične odgovornosti optuženog Miće Džodana.

Nadalje, iz iskaza svjedoka G. M. sud je utvrdio da je isti tokom 1995. godine bio zaposlen u SUP S. M., i sjeća se oca optuženih D. Dž. koji je imao puno djece kao i Miće Džodana kao djeteta, a ta porodica je teško živjela. Negdje početkom proljeća pozvan je da ode u komandu 6. S. M. brigade jer je priveden Mićo Džodan sa zadatkom da ga preuzme i dovede u stanicu. Međutim, kada je otišao u komandu brigade rečeno mu je da je to privedeno lice zapravo kod vojne policije koja ga je pronašla na liniji gdje je već bio i da mora sačekati da ga dovedu, nakon čega ga je preuzeo i sa još jednim policajcem odveo u dežurnu službu gdje ga je predao te ništa mu drugo o kritičnom događaju nije poznato. Međutim, iskaz ovoga svjedoka je veoma neodređen, s obzirom da se ne zna iz kojeg razloga je preuzeo Miću Džodana kojeg datuma je imao zadatak da ga preuzme, odnosno da li je to u vezi sa ubistvom E. K., pa je iskaz ovog svjedoka u odnosu na bitne činjenice irelevantan.

Optuženi Mićo Džodan je dao svoj iskaz u svojstvu svjedoka u kojem je naveo da je tokom 1995. godine živio u porodičnoj kući u B. M. sa roditeljima D. i M., braćom S. Dž., Radovanom, M. Dž. 2, M. Dž. 1, te sestrama R. Dž. i N. Dž.. Pohađao je Osnovnu školu „S. K.“ koju je prekinuo nakon završenog sedmog razreda, a istu školu su pohađala i njegova braća koja su je završila nakon njega. U ratnom periodu je bio vojno angažovan u trećem bataljonu 6. S. M. brigade počev od 1992. do 1995. godine, s tim da je imao prekid od 1993. do jeseni 1994. godine zbog zdravstvenih problema sa plućima, zbog čega je ležao u bolnici. Niko drugi od njegove braće nije bio vojno angažiran zbog zdravstvene nesposobnosti, a u martu 1995. godine bio je na liniji kod mostobrana u B. K. 2 kao pripadnik mješovite čete koju su činili ljudi iz različitih jedinica, a koja smjena je trajala oko mjesec dana. Navodi da je na toj liniji obavješten kako je po njega došla vojna policija da ga vodi u komandu brigade u S. M., bez da mu je rečeno zbog čega ga privode. Po dolasku u S. M. vojna policija ga je predala civilnoj policiji koja ga je odvela u stanicu gdje su mu rekli da je priveden zbog ubistva E. K. što je on negirao. Tada mu je rečeno da su privođena i njegova braća Radovan i M. Dž. 2., pa je jedan od njih rekao da je ubistvo on počinio. Nakon toga su ga pustili i rekli da im donese naoružanje koje je dužio radi vještačenja što je i učinio, a predao im je i medicinsku dokumentaciju o svom ležanju u bolnici zbog bolesti pluća. Iskazao je da mu nisu poznata lica Dž. S., F. S., E. S. i A. S. 1 niti ih je kad vidio prije njihova svjedočenja na sudu u toku ovoga postupka. E. K. jeste poznavao jer je imenovani pet, šest ili sedam puta dolazio kod njegova oca i drugih komšija kako bi kupovao stoku, a zajedno sa ocem tu stoku je i vozio E. K. kući koja se nalazila u D. K., zaseok K. što je blizu B. M.. Zna da je E. K. imao suprugu i kćer koju je samo jednom vidio, a njihova imena saznao je tek kada su svjedočile na sudu u ovom postupku. Identičnu odbranu optuženi je dao i u svojstvu osumnjičenog kod Kantonalnog tužilaštva USK-a na zapisniku broj: T01 0 KTRZ 0004631 11 od 28.11.2018. godine, koji je pročitao u toku glavnog pretresa, gdje je negirao i svoje poznanstvo sa B. K. kojega je sreo samo jednom na G. ratištu, negirajući sve optužbe koje mu je tužilaštvo stavilo na teret.

Kantonalno tužilaštvo je u cijelosti prigovorilo ovakvom iskazu optuženog, ističući da se nije mogao izjasniti gdje je tačno i s kim bio na liniji, niti u kojoj jedinici, a otac optuženih nije mogao prodavati stoku ubijenom E. K. jer je njegova porodica jako teško živjela zbog lošeg imovinskog stanja. Ove prigovore tužilaštva sud je ocijenio kao osnovane, s obzirom da su isti kontradiktorni i neodređeni u pogledu bitnih činjenica. Prije svega, optuženi se nije izjasnio od kada do kada je u toku marta 1995. godine bio na liniji na B. K. 2 ratištu, zatim da je u tom periodu ležao u bolnici u J. 1 zbog bolesti pluća, kao i da je imao prekid vojnog angažmana od 1993. do jeseni 1994. godine kada je zbog bolesti pluća ležao u istoj bolnici i istom mjestu o čemu nema nikakvih dokaza kako iskaza svjedoka tako niti materijalnih dokaza. Nadalje, iz iskaza optuženog dalje proizilazi da je njegov otac imao puno stoke, međutim iz iskaza svjedoka oštećenih F. S. i E. S., a naročito iz iskaza svjedoka Z. M. i G. M. kojima niko nije prigovarao, proizilazi da je njegova porodica jako teško materijalno živjela, te da se u ratu hranila uz vojsku. Takođe, suprotno iskazu optuženog da je cijeli mart 1995. godine bio na liniji, da se nije viđao niti družio sa B. K. jeste iskaz svjedoka B. K. 1 koja je iskazala da je dana 17.03.1995. godine njenoj kući oko 22 sata došao upravo optuženi Mićo Džodan zajedno sa B. K. zv. B. obojica naoružani. Kuća u kojoj je tada živjela nalazila se u D. K., a sam napad na kuću E. K. desio se prema iskazima njegovih ukućana i drugih svjedoka oko 21:30 sati, sve je trajalo 15 – 20 min, nakon čega su se napadači udaljili u pravcu D. K.. Druženje optuženog Miće Džodana i B. K. potvrdili su iskazima i svjedoci P. V. i N. V., s tim da je svjedok P. V. naveo kako je viđao optuženog Miću Džodana i B. K. zajedno, a jedne prilike sa oružjem. Osim toga optuženi u svom iskazu kao svjedok navodi da je sa linije priveden po pripadnicima vojne policije, a da nije znao razlog, a koje privođenje je potvrdio i svjedok G. M.. Međutim, iskaz ovog optuženog opovrgnuo je i svjedok Z. M. koji je rekao da nikad nije bio na liniji sa njim, ukazujući njegovu

neodgovornost samovoljno napuštanje jedinice i dolaske i odlaske po volji. Stoga iskaz optuženog Miće Džodana sud nije prihvatio jer je suprotan iskazima ostalih svjedoka kao i iskazima oštećenih, pa je sud mišljenja da je isti usmjeren na izbjegavanja krivično-pravne odgovornosti.

U toku glavnog pretresa pročitana je i odbrana optuženog Radovan Džodana data u svojstvu osumnjičenog kod Kantonalnog tužilaštva USK-a na zapisnik broj: T01 0 KTRZ 0004631 11 od 28.11.2018. godine, koji je negirao sve optužbe koje mu se stavljaju na teret. Iz sadržaja tog zapisnika proizilazi da je ovaj optuženi izjavio da je u ratnom periodu živio sa svojim roditeljima braćom i sestrama u kući u B. M., a jedno kratko vrijeme su živjeli u jednoj hrvatskoj kući u naselju K. 4, da nije bio pripadnik vojske niti policije i da se cijelo vrijeme bavio poljoprivredom. Naveo je i da poznaje B. K. iz osnovne škole u koju su zajedno išli u D. K., ali da se sa njim u toku rata nije družio niti su se posjećivali. Rekao je da je od oštećenih poznao samo E. K. koji je u njegovom selu kupovao stoku. Nakon što se desilo ubistvo E. K., privođen je policijsku stanicu gdje su ga tukli kako bi priznao navedeno ubistvo koje nije počinio, što je na kraju morao uraditi o kojoj tvrdnji i činjenicama nije izveden niti jedan dokaz bilo saslušanjem svjedoka ili neki materijalni dokaz. Ovakva odbrana optuženog je paušalna i nepotkrijepljena bilo kojim dokazima, pa je sud istu ocijenio samo u pravcu izbjegavanja krivično-pravne odgovornosti.

Nadalje, iz nalaza i mišljenja od 06.10.2011. godine kao i dopune nalaza i mišljenja od 27. i 28.08.2012. godine vještaka medicinske struke dr. Dževada Durmiševića, a koji je sačinio a temelju naredbe tužilaštva, a pregledom oštećenih te medicinske dokumentacije, a koji vještak je i saslušan na glavnom pretresu pred ovim sudom i iznio svoj nalaz i mišljenje kao i dopunu nalaza i mišljenja, sud je utvrdio da je kod oštećenog Dž. S. nakon pregleda izvršenog 06.06.2012. godine u području desne tjemene regije desno vidljiv trokraki ožiljak najdužeg linijskog kraka u pravcu naprijed-nazad 2,5 cm i dva manja po 5 mm i 10 mm, dok je u području desne tjemeno potiljačne regije nešto straga u visini gornjeg ruba desnog uha vidljiv još jedan linijski sivkasti ožiljak dužine 10mm i desno na licu u području donje vilice vidljiv jedan sivobjeličasti ožiljak dužine 2 cm postavljen u pravcu odozgo prema dole i deformirani desni kažiprst u području gornjeg dijela bliže dlanu. Prema fotokopiji protokola Opće bolnice u P. navodi se samo dijagnoza natučenje desne podlaktice, nagnječno razderna rana na glavi – tuča što je oskudna dokumentacija. U nalazu radiologa navedeno je da nema sigurnih znakova svježih traumatskih promjena tj. da nema preloma kostiju. Na osnovu pregleda i medicinske dokumentacije vještak je zaključio da su povrede u području glave zarasle kao i da su ovi ožiljci mogli nastati djelovanjem sile tupinom mehaničkog oruđa koje su u momentu nanošenja imali izgled nagnječno-razdernih rana kako se i navodi u dijagnozama protokola Opće bolnice u P.. Takva povreda je u momentu nanošenja imala karakter lake tjelesne povrede i RTG nije utvrdio prelom kostiju lobanje. U pogledu deformacije desnog kažiprsta u momentu nanošenja povreda došlo je vjerovatno do oštećenja mekih tkiva bez preloma kosti obzirom da u nalazu radiologa nema sigurnih znakova starog preloma. I ova povreda je mogla nastati djelovanjem neke tupine mehaničkog oruđa ili padom sa osloncem na desnu ruku, ali je i u tom momentu bila laka tjelesna povreda tako da je ukupno povređivanje kod oštećenog Dž. S. imalo karakter lake tjelesne povrede. Nadalje, sud je na osnovu pomenutog nalaza i mišljenja kod oštećene M. K. nakon pregleda izvršenog 12.09.2011. godine, utvrdio da u području čeonu regije desno postoji posttraumatsko udubljenje promjera 3x3 cm okruglastog izgleda, prekriveno kožom ispod kojeg se pipanjem utvrdi nedostatak dijela ljuske čeonu kosti, u području čeonu tjemene regije lijevo postoji udubljenje 4x3 cm od sprijeda prema natrag, prekriveno ožiljkastim tkivom sa nedostatkom čeonu kosti, u području tjemene regije desno nalazi se posttraumatsko udubljenje promjera 1 cm ispod koje nema koštanog tkiva. Lijeva očna jabučica je slabo pokretna, zamućene rožnice, zjenica ne reaguje na svjetlost, prema navodu oštećene gubitak vida na lijevom oku je

posljedica nanesenih povreda pa su dakle lijeva očna jabučica i lijevo oko potpuno van funkcije. Oštećena nakon povređivanja redovno uzima terapiju protiv epilepsije. U vrijeme pregleda priložen je CT mozga iz 2000. godine u kojem je konstatovan posttraumatski otvor ljuske čeone kosti obostrano sa traumatskim otokom moždane supstance čeone regije obostrano tj. potvrđene povrede utvrđene pregledom vještaka. I kod ove povrijeđene stoji nalaz i mišljenje spec. neurologa Opće bolnice u P. - elektroencefalografskog nalaza koji ukazuje na oštećenje moždanog tkiva. U pogledu nedostataka koštanog tkiva u području čeone regije desno, čeono tjemene regije lijevo i tjemeno potiljačne regije lijevo isti su mogli nastati udarcem mehaničkim predmetom u konkretnom slučaju i oštricom sjekire ako je korištena pri čemu je došlo do utisnutog preloma krova lobanje koji je uzrokovao oštećenje tvrdih i mekih moždanih ovojnica i nagnječenje mozga ispod preloma sa posljedičnim unutar lobanjskim iskrvarenjem i otokom mozga. Ova povreda i oštećenja mozga unutar lobanjskog krvarenja je teška i po život opasna tjelesna povreda u to vrijeme, ali je zahvaljujući liječničkoj intervenciji život oštećene spašen. Oštećenje lijeve očne jabučice koje je nastalo kao posljedica povreda na glavi nije moguće utvrditi uzročno posljedičnu vezu sa povređivanjem od 17.03.1995. godine niti sa prezentiranom medicinskom dokumentacijom. Dopunskim vještačenjem oštećene od 27.08.2012. godine, na osnovu priloženog protokola Opće bolnice P. i KC B. L. utvrđene su povrede natučenje glave i nagnječno razderna rana glave, čeone tjemene regije uz dijagnozu tuča što potvrđuje raniji nalaz vještaka prilikom pregleda. U otpusnoj listi KC B. L. navodi se utisnuti prelom lobanje čeone regije obostrano, krvni podliv unutar mozga čeone regije obostrano, zgnječenje moždane mase čeone regije obostrano, zrak unutar mozga i strana u moždanoj masi (vjerovatno dijelovi koštanog tkiva u moždanoj masi). Izvršen je operativni zahvat i odstranjeni su ulomci, zaustavljeno je krvarenje i oštećenju je spašen život.

Takođe, na osnovu nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog vještaka, utvrđeno je kod oštećene E. K. 1 nakon izvršenog pregleda dana 28.08.2012. godine i kopije protokola Prijemne hirurške ambulante Opće bolnice P. iz 1995. godine u protokolu se navodi natučenje glave i ubodna rana grudnog koša, te je pored dijagnoze navedeno tuča. Natučenje glave na latinskom označava natučenje ili zadobijen udarac u glavu, međutim na glavi nisu evidentirane nikakve povreda u smislu nagnječno razderne rane ili nečega slično, tako da ta povreda ostaje objektivno neustanovljena. Druga dijagnoza je označena kao ubodna rana grudnog koša što znači da postoji defekt u predjelu grudnog koša koji svojim oblikom ima izgled uboda, ali se iz medicinske dokumentacije, niti izjava svjedoka o dubini rane odnosno stepenu oštećenja nije moglo utvrditi da li je nanesena nekim šiljatim predmetom, pa nema informacija da je ta ubodna rana prodrla u grudni koš i oštetila plućnu maramicu eventualno pluća, te se vjerovatno radi o ubodu kože i potkožnog tkiva što bi bila laka tjelesna povreda.

U odnosu na nalaz vještaka i pročitane materijalne isprave – medicinsku dokumentaciju oštećenih nije bilo prigovora, stranke i branitelji su se izjasnile da su isti nesporni i stručni, a što je ocjena i ovog suda, pa se nalaz i mišljenje sudsko - medicinskog vještaka sa dopunom prihvata u cijelosti kao jasan i precizan i u skladu sa pravilima nauke i struke, jer je odgovorio na sva postavljena pitanja, a sud je prihvatio i medicinsku dokumentaciju kao vjerodostojnu koja je i poslužila vještaku da uz pregled oštećenih sačini svoj osnovni nalaz i mišljenje sa dopunom. U tom smislu nesporno proizilazi da su uslijed napada koji se desio 17.03.1995. godine oštećeni Dž. S., M. K. i E. K. 1 pretrpjeli povrede kako je to i navedeno u činjeničnom opisu optužnice.

Na osnovu iskaza navedenih svjedoka koje je sud već na gore opisani način obrazložio i ocijenio, a koji su u bitnom saglasni i uvjerljivi, te izvedenih materijalnih dokaza, sud je utvrdio da se kritični događaj iz kojeg proizilazi krivično djelo koje je predmet ovog postupka, desio dana 17.03.1995. godine oko 21,30 sati u mjestu D. K., naselje K. kada su tri maskirane osobe naoružane vatrenim oružjem (dvije automatske puške i jedna crna sa ravnim kundakom) došle

najprije pred kuću Dž. S., F. S. i E. S. kojom prilikom su dvije osobe nasilno provalile ulazna vrata i ušle u kuću tražeći novac i zlato kojom prilikom su ukućane fizički zlostavljali udarajući ih kundacima pušaka, nogama i rukama, tražeći da im kažu i gdje je kuća E. G., dok je treća osoba stajala ispred kuće čuvajući stražu, nakon čega su E. S. prisilili da ih odvede do kuće E. K. budući da su pogriješili prezime ove osobe (tražili E. G. umjesto E. K. kojega su opisali kao čovjeka koji hramlje na jednu nogu). Nakon toga ove maskirane i naoružane osobe su prisilile E. S. da pozove E. K. da mu otvori vrata jer su se oni poznavali, nakon čega su napadači na isti način nasilno provalili ulazna vrata kojom prilikom su dvojica ušli u kuću E. K., dok je treća osoba čuvala stražu i E. S. koji je na stomaku ležao na zemlji, nakon čega su i od E. K. tražili novac i zlato, pa kada im to ovaj nije dao i rekao da nema zlato i novac, udarali su ga puškama i nogama nakon čega su u namjeri da ga liše života ispucali u njega više metaka iz pušaka kojima su bili naoružani, kojom prilikom je E. K. preminuo na licu mjesta, dok su njegovu sestru E. K. 1 fizički zlostavljali udarajući je po tijelu, a suprugu M. K. je jedan od napadača udario sjekirom u predjelu glave zbog koje je zadobila tešku i po život opasnu povredu kojoj je pravovremena liječnička intervencija spasila život, kako proizilazi iz nalaza i dopune nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke dr. Dževada Durmiševića iz B. 1, nakon čega su se napadači udaljili u pravcu mjesta D. K.. Kada se u međusobnu vezu dovedu iskazi svjedoka Dž. S. koji je prepoznao prvooptuženog Miću Džodana kao napadača, F. S. koja je prepoznala oba optužena Miću i Radovana Džodana kao napadača i E. S. koji je prepoznao svu trojicu napadača tj. optužene i B. K. zv. B., zatim iskaze svjedoka oštećenih u pogledu maskiranja napadača od kojih su dvojica koja su ušla u kuću imali tanke ženske čarape preko lica i trećeg koji je čuvao stražu sa potkapom preko lica, da su bili naoružani sa dvije automatske puške i trećom malo drugačijom, zatim u pogledu oblačenja napadača tj. da je jedan imao plavu izbledjelu teksas jaknu, a drugi sivomaslinstu vojničku jaknu džudu, te iskaze svjedoka M. K. i M. M. koji nisu prepoznali napadače, ali su način njihova maskiranja, naoružanja i odjeću opisali na gotovo identičan način kao i ovi pomenuti svjedoci, sud je zaključio da su u obje kuće, dakle S. i K. 1 provalili optuženi Mićo Džodan i sada preminuli B. K. maskirani sa tankim ženskim čarapama preko lica, te naoružani sa jednom automatskom puškom i crnom puškom sa ravnim kundakom drugačijeg tipa, te da su upravo njih dvojica udarali i tukli ukućane S. i K. 1, kao i da je upravo jedan od njih dvojice ispucao više metaka u pravcu E. K. s namjerom da ga liši života pogodivši ga pri tom od čega je imenovani i preminuo. Nadalje sud je utvrdio da je osoba koja je u oba napada čuvala stražu ispred kuća bio optuženi Radovan Džodan maskiran sa potkapom preko lica i naoružan automatskom puškom sa dva sljepljena okvira, i to posebno iz pročitanoog iskaza svjedoka B. K. 1 koja je iskazala da se sjeća dana 17.03.1995. godine kada su u večernjim satima njenoj kući došli naoružani puškama optuženi Mićo Džodan u plavoj izbledjeloj teksas jakni i B. K. u sivomaslinastoj jakni smijući se i hvaleći se da su ubili Mićinog brata M. Dž. 2. Obzirom da se napad na kuću E. K. desio iste te večeri oko 21:30 sati, da je jedan od napadača bio obučen u plavu izbledjelu teksas jaknu, a drugi u sivomaslinastoj jakni kao i da su se napadači poslije provale u kuću i ubistva E. K. udaljili u pravcu D. K. gdje je živjela B. K. 1 kod koje su Mićo i B. K. došli oko 22 sata, to se po stavu ovoga suda iskaz B. K. 1 objektivno, logički i vremenski uklapa u iskaze oštećenih S., K. 1 kao i M. M. u pogledu vremena izvršenja djela, kako su napadači bili obučeni i naoružani, te u kom pravcu su se udaljili poslije napada. Stoga ovo samo dodatno utvrđuje uvjerenje ovoga suda da su upravo optuženi Mićo i Radovan Džodan zajedno sa B. K. počinili krivično koje im se optužnicom stavlja na teret. Takođe, da su upravo optuženi zajedno sa B. K. počinili navedeno krivično djelo proizilazi dijelom i iz iskaza svjedoka A. S. kako se po selu pričalo da su djelo počinili braća Džodan, te B. Š. tadašnjeg policijskog inspektora koji je radio na navedenom slučaju prema kojem se upravo ta lica bila glavni osumnjičeni za ubistvo E. K.. Iste činjenice proizilaze i iz materijalnih dokaza i to: plana rada na otkrivanju krivičnog djela ubistva E. K. broj: 15-5/02-2 od 22.03.1995. godine, rješenja o određivanju pritvora B. K. broj: 14-5/02-2-230-KU od 29.03.1995. godine i rješenja o određivanju pritvora Radovanu Džodan broj: 14-5/02-2-230-KU od 29.03.1995. godine.

Prema mišljenju ovog suda odbrana optuženih je neuspješno pokušala osporiti izjave svjedoka oštećenih kao i ostale dokaze optužbe ističući između ostalog da optuženi Mićo dana 17.03.1995. godine i nije bio u D. K. nego na položaju mostobrana u B. K. 2 na koje okolnosti su kao dokazi saslušani svjedoci R. K. i G. M., te je i sam prvooptuženi dao iskaz u svojstvu svjedoka. Međutim, odbrana nije uspjela dokazati svoje tvrdnje jer je upravo iskaz prvooptuženog o tome gdje, kada i s kim je bio na položaju dana 17.03.1995. godine, te kada se i kako vratio kući u B. M. bio kontradiktoran i neuvjerljiv. Osim toga svjedoci oštećeni S. su ga prepoznali bez ikakve sumnje, svjedok B. K. 1 se sjeća da je upravo tog dana oko 22 sata došao do njene kuće, a iz iskaza svjedoka Z. M. proizilazi da je kao vojnik prvooptuženi bio samovoljan, da je napuštao položaj i dolazio kad je htio i dr. Pored toga odbrana pokušava dovesti lice A. S. 1 i Č. zv. Č. 1 sa predmetnim krivično pravnim događajem od 17.03.1995. godine, ali osim iskaza svjedoka B. Š. i R. K. 1 da se isti družio sa sumnjivim licima srpske nacionalnosti i da bi mogao biti umješan u navedeni događaj o tome nema apsolutno nikakvih dokaza. Osim toga pored činjenice da su oštećeni S. prepoznali sva tri napadača na svoju kuću ovaj sud nalazi da nema niti logičnog objašnjenja da je A. S. 1 bio jedno od ovih lica ili da je iste uputio na svoju kuću gdje su ukućane pitali za lice E. G. što je pogrešno jer se ispostavilo da imenovani traže E. K.. Kako je su oštećeni svjedoci Dž. S., F. S. i E. S. znali gdje je kuća E. K. logično je pretpostaviti da je to znao i A. S. 1 jer se radilo o malom mjestu. Pored toga predmetni krivično pravni događaj nema nikakve veze sa ubistvima civila od 17.03.1995. godine koje u svom iskazu spominje svjedok B. K. 1. Takođe iz pročitane presude tada Višeg suda u Bihaću broj: 4/96-K-RZ od 09.12.1996. godine pribavljene zajedno sa podacima sudskog upisnika ovoga suda na prijedlog odbrane utvrđeno je da je u tom predmetu optuženi A. S. 1 oglašen krivim za krivično djelo ubistva iz člana 36. stav 2. tačka 6. KZ R BiH, ali u pogledu krivično pravnog događaja od 11.10.1995. godine što također nije povezano sa predmetnim krivičnopравnim događajem. U tom smislu dakle neosnovani su prigovori odbrane istaknuti u tom smislu.

Nadalje, iz iskaza pomenutih svjedoka proizilazi da je mjesto D. K., zaseoci K. – S. 2 i Š. bilo mjesto isključivo nastanjeno Bošnjacima muslimanima s tim da su u nekim napuštenim kućama bile smještene izbjeglice Srpske nacionalnosti iz drugih dijelova Bosne i Hercegovine ili je nekom od istih lica vlasnik ostavio kuću na čuvanje, a na kojem prostoru je vojska i policija Republike Srpske imala isključivu civilnu i vojnu vlast i kontrolu. Iz pročitanih Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti (Službeni list R BiH broj: 1/92 od 09. aprila 1992. godine), o formiranju vojske Srpske republike BiH (Službeni glasnik srpskog naroda u BiH broj: 6/92 od 12. do 17. maja 1992. godine), o proglašenju ratnog stanja (Službeni list R BiH broj: 7/92 od 20. juna 1992. godine) i o ukidanju ratnog stanja (Službeni list R BiH broj: 50/95 od 28. decembra 1995. godine) proizilazi da je u vrijeme 17.03.1995. godine kada se desio predmetni događaj u Bosni i Hercegovini trajao rat i oružani sukob. Naime, odluku o proglašenju ratnog stanja donijelo je predsjedništvo R BiH dana 20.06.1992. godine, koje je kasnije donijelo i Odluku o ukidanju ratnog stanja dana 22.12.1995. godine. Iz iskaza saslušanih svjedoka oštećenih Dž. S., F. S. i E. S., F. M., M. K., A. S. i M. M. kao mještana koji su u ratnom periodu živjeli tu, te R. K. 1 koji je poznao ubijenog E. K., a bio je pripadnik rezervne policije u to vrijeme, selo i njegovi stanovnici Bošnjačke nacionalnosti cijeli period rata su zbog toga, pa i u vrijeme kritičnog događaja živjeli su veoma teško, bili su pod stalnim strahom od pripadnika civila ili vojnika srpske nacionalnosti, te su često bili izloženi pljačkama i provalama u kuće u bilo koje doba dana ili noći, bez ikakve zaštite kako je bilo i u konkretnom slučaju dana 17.03.1995. godine, a sama vlast RS-a je na tom području vršila i prisilnu mobilizaciju vojno sposobnih muškaraca bošnjačke nacionalnosti bez njihove saglasnosti i protivni njihovoj volji u vojsku i radi radne obaveze (obrade zemlje, kopanja rovova i sl.).

Takođe, sud je utvrdio i da su nesporne činjenice da je optuženi Mićo Džodan u kritično vrijeme bio pripadnik vojske RS-a kako proizilazi iz uvjerenja administrativne službe Odjeljenja za boračko invalidsku zaštitu Opštine P. broj: 03-835-1-377/12 od 25.05.2012. godine, a što su svojim iskazima kao svjedoci potvrdili i sam optuženi Mićo Džodan, te R. K. koji mu je jedno vrijeme bio nadređeni kao bivši načelnik štaba 6. S. M. brigade i Z. M.. Nadalje, iz iskaza samog optuženog te svjedoka Z. M., B. K. 1 i dr. da sada umrli B. K. zv. B. i optuženi Radovan Džodan nisu bili vojno angažirani, ali i da su u momentu izvršenja krivičnog djela bili naoružani. Osim toga proizilazi da je B. K. bio naoružan jer je imao pušku karabin koju je znao nositi sa sobom bez obzira što nije bio vojno angažiran.

Bez obzira na činjenicu što se u to vrijeme na području D. K. zaseoci K. – V., S. 1, općina S. M. nisu odvijala borbena dejstva, ovaj sud u krivičnopravnom smislu prihvata da je i na tom području postojao oružani sukob između jedinica Armije R BiH i vojske RS-a kao bitnog obilježja krivičnog djela ratnog zločina. S tim u vezi treba naglasiti da se elementi oružanog sukoba ne cijene isključivo po tome da li se u mjestu učinjenja krivičnog djela vodi oružana borba između zaraćenih strana, nego se cijeni niz okolnosti koje su bitne za izvođenje zaključaka o tom obilježju predmetnog krivičnog djela. Prema tome, područje na kojem se konkretno odvijaju borbe, ne poklapa se nužno sa geografskom zonom na koju se primjenjuje ratno pravo. Ono se primjenjuje na čitavoj teritoriji zaraćenih država, odnosno u slučaju internih oružanih sukoba, na čitavoj teritoriji jedne od zaraćenih strana, nezavisno od toga da li se na tom mjestu stvarno vode borbe. Dakle, kršenje zakona i običaja ratovanja mogu se počinuti u vrijeme i na mjestu, gdje ne samo nema većih borbenih dejstava, već i na mjestu gdje se ne vode nikakve borbe.

Dakle, svi žitelji D. K., zaselaka K. – V., S. 1 bili su bošnjačke nacionalnosti kao i oštećeni Dž. S., F. S. i E. S., te E. K., M. K., E. K. 1 i M. K. na kojem prostoru su se često dešavale pljačke, provale i krađe od strane pripadnika srpske nacionalnosti (civila i vojnika), a žitelji ovih sela kao ni oštećeni u događaju od 17.03.1995. godine nisu bili naoružani niti su direktno učestvovali u neprijateljstvima. Sve to samo iz razloga što se radilo o selu nastanjenom pripadnicima jedne nacije, a na kojem prostoru su pripadnici druge nacije tj. njihova vojska i policija imala isključivu vlast. Radi se o onoj kategoriji civila koji su u smislu člana 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine predstavljali zaštićenu kategoriju stanovništva. Navedena konvencija štiti osobe koje se u bilo kom trenutku i na bilo koji način nađu u slučaju sukoba ili okupacije u vlasti jedne strane u sukobu.

Provedenim dokazima utvrđeno je da je krivično djelo koje se optuženima stavlja na teret u dovoljnoj mjeri povezano sa oružanim sukobom koji je postojao u Bosni i Hercegovini, jer se u konkretnom slučaju u pogledu oštećenih lica radilo o civilima isključivo bošnjačke nacionalnosti koji su ostali na teritoriji koji je bio pod isključivom kontrolom vojske i policije RS-a i da se taj napad kao i mnogi drugi prije toga desio upravo zato što se radilo samo o bošnjacima koji su bili nenaoružani i ni na koji način nisu mogli ugroziti napadače niti su imali pravu zaštitu države. Očigledno je da nije bilo oružanog sukoba u BiH stanovnici tih sela bošnjačke nacionalnosti ne bi bili izloženi stalnim napadima i pljačkanjima u ratnom periodu, pa ni u konkretnom slučaju gdje je jedan od napadača bio pripadnik vojske RS kao jedne strane u sukobu u BiH koji su poduzeli radnje izvršenja prema civilnom stanovništvu bošnjačke nacionalnosti, kao suprotstavljene strane u sukobu. Treba naglasiti da se prema stavu sudske prakse ne traži uzročno-posljedična veza između oružanog sukoba i počinjenja zločina koji je predmet optuženja, ali se traži da je postojanje oružanog sukoba, u znatnoj mjeri uticalo na sposobnost učinioca da počinio zločin. Stoga nisu osnovani prigovori odbrane drugooptuženog Radovana Džodana da se u konkretnom slučaju ne radi o ratnom zločinu nego o običnoj pljački.

U činjeničnom opisu optužnice opisano je da su optuženi Mićo Džodan i sada umrli B. K. nakon nasilnog upada u kuću E. K. nakon što su imenovanog, njegovu suprugu M. K. i sestru E. K. 1 tukli rukama i nogama, te suprugu udarili sjekirom u glavu u namjeri da E. K. liše života u istoga ispucali više metaka iz puške kalibra 7,62 mm. Međutim, sud je iz izreke presude izostavio da se radi o tom kalibru oružja jer ta činjenica nije dokazana. Naime, iz pročitano g iskaza svjedoka R. K. 1 kao pripadnika rezervnog sastava policije proizilazi da je on lično prilikom uviđaja iz zida izvadio spljošteni metak, odnosno da su on i jedan od mještana pronašli čahure od automatske puške Tomson koja je drugačijeg kalibra od automatske puške kalibra 7,62 mm koje čahure je predao kako kaže ekipi koja je vršila uviđaj. I svi saslušani svjedoci oštećeni su potvrdili da su dva napadača imali automatske puške dok je jedan od napadača koj je nasilno ušao u kuću imao drugačiju pušku crne ravne drške pa se očigledno radilo o istoj pušci Tomson koju spominje i svjedok R. K. 1. Osim toga ovaj svjedok je bio pripadnik rezervnog sastava policije prije rata kao i za vrijeme ratnih sukoba, a i sam je imao istu takvu pušku imao kod kuće zbog čega je pronađene čahure i neupitno prepoznao na što nije bio niti prigovora. Međutim, u materijalnom dokazu zapisniku o uviđaju Osnovnog suda u S. M. broj: Kri:13/95 od 18.03.1995. godine, spominju se pronađene čahure od puške kalibra 7,62 mm, što je dakle kontradiktorno iskazu svjedoka koji je lično pronašao čahure. Kako istih pronađenih čahura nema i kako je očigledna razlika u kalibrima oružja automatske puške i puške Tomson to je ovaj sud odbio prijedlog odbrane prvooptuženog da se u tom smislu provede vještačenje po vještaku balističaru smatrajući ga u ovakvoj situaciji nepotrebnim čime bi se samo dodatno i bespotrebno odugovlačio postupak kojih čahura kao dokaznog materijala i nema. U tom smislu sud je stanovišta kako nije dokazano da su optuženi Mićo Džodan i sada umrli B. K. u namjeri da E. K. liše života u istoga ispucali više metaka iz puške kalibra 7,62 mm, iako je to očigledno učinjeno iz vatrenog oružja koje su ova dvojica tom prilikom nosili sa sobom. Stoga je kalibar puške od 7,62 mm izostavljen iz činjeničnog opisa izreke ove presude.

Dakle, provedenim dokazima van razumne sumnje, sud je utvrdio utvrđeno je da su u toku rata u R BiH za vrijeme trajanja oružanog sukoba između Armije R BiH i Vojske R Srpske optuženi postupali suprotno odredbi iz člana 3. stav 1. tačka a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba u vrijeme rata od 12.08.1949. godine tako što su dana 17.03.1995. godine oko 21:30 sati u naselju D. K. zaseok K., općina S. M. koje je bilo pod kontrolom Vojske i policije R Srpske zajedno sa B. K. koji je preminuo dana 05.02.2016. godine došli do porodične kuće Dž. S. gdje je optuženi Mićo Džodan sa B. K. naoružanim vatrenim oružjem puškama i sa navučenim najlon čarapama na glavama pomoću fizičke snage provalili ulazna vrata i na silu ušli u kuću Dž. S. kojom prilikom su tražili od Dž. S. novac i zlato, a kako porodica Dž. S. nije posjedovala novac i zlato isti su ih počeli fizički zlostavljati tako da su Dž. S. i njegovu suprugu F. S. i mldb. sina E. S. tukli kundacima pušaka, nogama i rukama, te su tražili od njih da im kažu gdje se nalazi kuća E. K. za koje vrijeme je optuženog Radovan Džodan naoružan puškom i sa navučenom kapom na glavi sa prorezima za oči čuvao stražu ispred kuće Dž. S. nakon čega su mldb. E. S. prisilili da ih odvede do kuće E. K. vodeći ga sva trojica ispred sebe bosog sa uprtim puškama prema njemu, te su stigavši pred porodičnu kuću E. K. udarajući mldb. E. S. istog natjerali da pozove E. K. da otvori vrata što je ovaj iz straha za vlastiti život i učinio, a kada je E. K. otvorio ulazna vrata kuće optuženi Mićo Džodan i B. K. ušli su u kuću gdje su odmah počeli da tuku puškama i nogama E. K., a kada je njegova supruga M. K. pokušala da mu pomogne jedan od njih ju je udario sjekirom u predjelu glave, koju je pronašao u kući, pri čemu je M. K. zadobila tešku i po život opasnu tjelesnu povredu izraženu u vidu preloma krova lobanje čeone regije obostrano sa utisnutim koštanim fragmentima u moždano tkivo, zgnječenjem i krvnim podlivom moždanog tkiva, te su i E. K. sestru E. K. 1 fizički zlostavljali tako što su je udarali po tijelu da bi nakon toga od E. K. tražili novac za koji je rekao da ga nema nakon čega su u namjeri da ga liše života u istog ispucali više metaka iz puške od kojih povreda je E. K. preminuo na licu mjesta dok je optuženi Radovan Džodan za to vrijeme naoružan puškom čuvao

stražu ispred kuće E. K. držeći istu uprtu u mladb. E. S. koji je po njihovoj naredbi ležao na zemlji, da bi potom optuženi Mićo Džodan i Radovan Džodan zajedno sa B. K. napustili dvorište E. K. i otišli u pravcu mjesta D. K..

Utvrđeno činjenično stanje ovaj sud cijenio je u krivičnoppravnom smislu, te našao da su se u radnjama optuženih Miće Džodana i Radovana Džodana ostvarili svi bitni elementi bića krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ. U vrijeme izvršenja krivičnog djela bio je na snazi preuzeti KZ SFRJ, koji se u skladu sa članom 4. stav 1. i 2. toga Zakona ima primijeniti kao Zakon koji je važio u vrijeme izvršenja krivičnog djela, budući da novi zakon (KZ BiH) nije blaži za učinioca. Treba naglasiti da se odredbe krivičnog zakona dopunjuju normama Međunarodnog prava kao blanketnog propisa, u konkretnoj situaciji Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine čije je relevantne odredbe o zaštiti civilnog stanovništva u potpunosti preuzeo KZ SFRJ. Optuženi su oglašeni krivim da su postupali suprotno odredbi člana 3. stav 1. tačka a) i c) navedene konvencije.

Odredbom člana 3. stav 1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine između ostalog propisano je da se u slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica svaka strana u sukobu dužna je da primjenjuje bar sljedeće odredbe:

Prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima postupat će se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovnom stanju ili bilo kom drugom sličnom mjerilu, pa se u tom cilju zabranjuje u svako doba i na svakom mjestu prema osobama koje ne sudjeluju u neprijateljstvu između ostalog: a) povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubistava, sakaćenja, svireposti i mučenja; c) povrede ličnog dostojanstva, naročito uvredljivi i ponižavajući postupci.

Kako se nečovječno postupanje definiše kao namjerno djelo ili propust kojim se nanosi teška duševna ili tjelesna patnja, odnosno povreda ili koje predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo (presuda pretresnog vijeća Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju u predmetu Mladena Naletilića i Vinka Martinovića broj: IT-98-34-T od 31.03.2003. godine, paragraf broj 246), te kako iz opisanih radnji za koje su optuženi Mićo Džodan i Radovan Džodan oglašeni krivim ovom presudom, proizilazi da je riječ o svjesno preduzetim radnjama sa ciljem da se civilima nanesu povrede tjelesnog integriteta, te ličnog dostojanstva, naročito uvredljivim i ponižavajućim postupcima ovaj sud nalazi utvrđenim da radnje za koje su optuženi oglašeni krivim ovom presudom imaju karakter nečovječnog postupanja.

Kada je u pitanju saizvršilaštvo kao oblik izvršenja krivičnog djela, odredbom člana 22. preuzetog KZ SFRJ navedeno je da ako više lica učestvovanjem u radnji izvršenja ili na drugi način zajednički učine krivično djelo svako od njih kaznit će se kaznom propisanom za to djelo. Ocjenom svih izvedenih dokaza ovaj sud je na nesumnjiv način našao dokazanim da su dana 17.03.1995. godine u kuće Dž. S. i E. K. nasilno upali maskirani i naoružani prvooptuženi Mićo Džodan i sada umrli B. K. koji su i osim što su ukućane pretukli kundacima pušaka i nogama ispucali i više metaka iz automatske puške u namjeri da E. K. liše života od kojih je ovaj preminuo na licu mjesta dok je u oba navrata drugooptuženi Radovan Džodan bio ispred kuće također maskiran i naoružan automatskom puškom koju je držao usmjerenu u pravcu E. S.. Kako to proizilazi iz naprijed citirane definicije saizvršilaštva za postojanje ovog oblika učešća u izvršenju krivičnog djela, nije nužno niti da je svaki od saizvršilaca učestvovao u radnjama izvršenja, nego svoj doprinos izvršenju djela može dati i „na drugi način“. Međutim, kod

učinilaca je bitno dokazati postojanje svijesti o izvršenju predmetnog krivičnog djela, te da svaki od njih hoće djelo kao svoje. Cijeneći ulogu i doprinos optuženih u izvršenju predmetnog krivičnog djela, ovaj sud je imao u vidu da je svaki od izvršilaca imao svoju ulogu nakon izvršenog upada u kuću Dž. S., te njihovog fizičkog zlostavljanja što je na isti način urađeno i u kući E. K. kojega su lišili života. U tom smislu bez obzira na činjenicu što je odgovornost individualna i što se radnje izvršenja svakog optuženog moraju konkretizirati, sud nalazi da je činjenični opis izreke dovoljno jasan i precizan da obuhvata cjelokupan događaj jasno opisan i zajedničko djelovanje optuženih sa B. K. koji je u međuvremenu preminuo, te pojedinačne radnje svakog optuženog.

Kada su u pitanju prijedlozi za izvođenje dokaza u ponovljenom postupku branitelja optuženog Miće Džodana i to da se od Osnovne škole S. K., D. K. ili od PU S. M. fotografija optuženog Miće Džodana u vrijeme kada je imao 18 godina, a na okolnosti kako se svjedoci F. S. i E. S. sjećaju ovog optuženog prije ratnih dešavanja odnosno kad je išao u osnovnu školu 1985. i 1986. godine, zatim da se sasluša svjedok M. M. 4 i R. K. 1 iz S. M., ..., na okolnosti kako je on izgledao, te da vještak psiholog razjasni faze razvoja ljudske jedinice koje nastupaju kroz te faze, odnosno da li se mijenja boja glasa, da li se mijenja težina, da li se mijenja visina, da li dijete sa 13 godina iste visine kao i čovjek od 24 godine, sud je iste odbio, a iz slijedećih razloga:

Prije svega uzimajući u obzir upute Vrhovnog suda iz ukidajućeg rješenja, proizilazi da bi sud samo po potrebi trebao izvesti neke druge dokaze, međutim ovaj sud je stava da ovi dokaze koje je branitelj optuženog Miće Džodana predložio i na okolnosti koje je predložio te dokaze, nisu od značaja za utvrđivanje neke odlučne činjenice koja već nije utvrđena u toku postupka. Naime, pribavljanje fotografija optuženog Miće Džodana kada je imao 18 godina, a radi toga kako su F. S. i E. S. prepoznali ovog optuženog jer su izjavili da ga znaju od ranije i to F. S. jer je išao u školu gdje je išao i njen sin, a E. S. jer je išao u istu školu kao i optuženi Mićo Džodan, nije od značaja za prepoznavanje tog optuženog, s obzirom da su i F. S. i E. S. prepoznali ovog optuženog jasno u sudnici, pri tome jasno opisujući čak i njihove fizičke karakteristike, pa ih kako su jedan drugog oslovljavali tog kritičnog dana 17.03.1995. godine. Dakle, ovi svjedoci su prepoznali u sudnici učesnike tog događaja, a to što navode da su ih od ranije znali, s obzirom da su išli u istu školu kao i A. S. 1 i E. S., samo im je pomoglo prilikom jasnijeg prepoznavanja, a sud je dao jasno obrazloženje kod ocjene dokaza F. S. u vezi sa činjenicom da su djeca svjedoka išli zajedno u Osnovnu školu S. K., D. K., pa to obrazloženje neće ponavljati. Iz istih razloga nije osnovano niti saslušanje svjedoka M. M. 4 i R. K. 1, a na okolnosti kako je izgledao ranije optuženi Mićo Džodan, s obzirom da branitelj ovog optuženog nije učinio vjerovatnim da te osobe bilo šta znaju o samom događaju. Nadalje, općepoznate su činjenice da se čovjek od svoje 8 godine pa do 24-25 godine (koliko tvrdi branitelj da su optuženi bili starosti za vrijeme učinjenja djela), mijenja i u konstituciji i boji glasa i u visini, pa je sud odbio prijedlog branitelja Miće Džodana da vještak psiholog razjasni faze razvoja čovjeka, a posebno iz razloga što branitelj nije dao jasne razloge zbog čega smatra da je to bitno u konkretnom predmetu, s obzirom na veoma jasno i precizno utvrđeno činjenično stanje, odnosno ko su učinioi krivičnog djela, bez da je to bilo kojim dokazom dovedeno u pitanje. Određene kontradiktornosti na koje se poziva branitelj ovog optuženog u iskazima svjedoka, nisu od značaja ine dovode u pitanje činjenicu da su svjedoci Dž. S., F. S. i E. S. jasno prepoznali optužene, o čemu se sud već ranije izjasnio.

Kada je u pitanju prijedlog branitelja Miće Džodana da se F. S. i E. S. ponovo saslušavaju, posebno da isti objasne kako je izgledao ovaj optuženi po njihovom sjećanju, kada su djeca F. S. išla u Osnovnu školu S. K. i sretali optuženog Miću Džodana iz razloga da su, kako to navodi branitelj ovog optuženog „iskonstruisani dokazi“, sud je takođe odbio kao neosnovan takav

prijedlog, prvobitno iz razloga što je dao ranije jasne razloge kako su ovi svjedoci ranije sretali ovog optuženog, kako su ga prepoznali u sudnici, pa čak i pokazali na istog. Takođe, tvrdnja branitelja da su ovi svjedoci „iskonstruisani dokazi“, bez navođenja jasnih razloga koji bi opravdali ponovno saslušanje ovih svjedoka, nije dovoljna da bi uvjerila sud da ove svjedoke ponovo potrebno saslušati, posebno kada se uzme u obzir da se okolnosti u vezi sa događajem od 17.03.1995. godine i prepoznavanja optuženih dovoljno razjašnjene i ove činjenice, ne dovode u pitanje na bilo koji način. Treba istaći i da je odbrana optuženih na glavnim pretresima na kojima su saslušavani F. S. i E. S., kako to proizilazi iz stanja spisa, imali priliku da ove svjedoke ispituju i unakrsno i direktno i da dobiju pojašnjenja od tih svjedoka, a što posebno proizilazi iz zapisnika o saslušanju svjedoka E. S. od 06.08.2021. godine pred ovim sudom na strani 16., gdje je posebno navedeno „Ovako, vi najavljujete ovog svjedoka kao svjedoka odbrane. Obzirom da smo ranije i za druge svjedoke dozvolili i direktno i unakrsno radi ekonomičnosti, znači ja ću dozvoliti da se ovaj svjedok ispita na sve okolnosti da ga ne bi ponovo zvali a i ovako je teško dostupan jer je svjedok iz Š. 1 tako da možete vi nastaviti“. Sve ovo kao i okolnosti na koje su ovi svjedoci trebali da se ponovo saslušaju, prema mišljenju ovog suda ukazuje na neosnovanost tog prijedloga branitelja Miće Džodana, pa ga je sud kao takvog odbio. Ostale prigovore branitelja optuženog Miće Džodana, kao i branitelja Radovana Džodana, sud je obrazlagao prilikom ocjene iskaza saslušanih svjedoka, kao i prilikom obrazlaganja utvrđenog činjeničnog stanja kojim prigovorima ovih branitelja činjenično stanje uopće nije dovedeno u pitanje, te isto neće ponavljati.

Na kraju, navodi branitelja optuženog Miće Džodana da je glavni pretres trajao manje od 15 minuta u ponovljenom postupku, a što je rezultat činjenice da je vijeće odbilo sve prijedloge odbrane, ističući da je možda u pitanju činjenica da je prvostepena presuda već davno donesena, ovaj sud ističe da je, a kako je već navedeno da su uz saglasnost stranaka i branitelja preuzeti i pročitani dokazi iz ranijeg postupka uz izuzimanje nezakonitih dokaza, a da je sud dao jasno obrazloženje zbog čega je odbio izvođenje dokaza odbrane Miće Džodana. Naime, sud je stava da činjenica da je neko od optuženih i njihovih branitelja predložio izvođenje novih dokaza, ne znači po automatizmu da sud mora prihvatiti izvođenje takvih dokaza. Odluka suda da li će prihvatiti izvođenje novih dokaza cijeni se od slučaja do slučaja i od značaja činjenica koja se želi dokazati tim dokazima. Nadalje, sudije sude na osnovu Ustava i zakona uvažavajući pretpostavku nevinosti optuženih, a prije stupanja na dužnost sudije potpisuju i izjavu ili daju zakletvu da će suditi na osnovu zakona, pa stoga navodi branitelja optuženog Miće Džodana da je presuda možda već ranije donesena zbog toga što se sudi, odnosno kako navodi branitelj „što su optuženi lica koja su po nacionalnosti i vjeroispovijesti tamo neki drugi“, bez ikakvog je utemeljenja, s obzirom da sudovi sude optuženim licima bez obzira na nacionalnost i vjeroispovjest.

Nadalje, prema mišljenju ovog suda, oba optužena su nesumnjivo bila svjesna protivpravnosti poduzetih radnji čije izvršenje su i htjeli iz čega se može izvesti zaključak da su postupali sa direktnim umišljajem. Kako njihova uračunljivost u vrijeme izvršenja djela ničim nije dovedena u pitanje to ih je sud i oglasio krivim.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženima Mići Džodanu i Radovanu Džodanu za krivično djelo za koje su oglašeni krivim, sud je prvenstveno imao u vidu svrhu kažnjavanja propisanu odredbom člana 33. preuzetog KZ SFRJ. Suština navedene odredbe jeste osiguranje specijalne prevencije i uticaja na konkretnog učinioca da ne čini krivična djela i njegovo prevaspitanje kao i generalne prevencije, odnosno vaspitnog uticaja na druge da ne čine krivična djela. Sud je imao u vidu i opšta pravila o odmjeravanju kazne propisane odredbom člana 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, uključujući i sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje mogu biti od uticaja da kazna bude veća ili manja. Odredbom člana 42. preuzetog KZ SFRJ propisano je

da sud može učiniocu odmjeriti kaznu ispod granice propisane zakonom, ili primjeniti blažu vrstu kazne u situaciji kada Zakon predviđa da se učinilac može blaže kazniti ili kada se utvrdi da postoje osobito olakšavajuće okolnosti koje ukazuju da se i sa blažom kaznom može postići svrha kažnjavanja.

Od olakšavajućih okolnosti sud je na strani optuženih cijenio njihove lične i porodične prilike, kao i to da su u vrijeme počinjena krivičnog djela bili neosuđivani. Od otežavajućih okolnosti sud je imao u vidu broj oštećenih obzirom da su radnje izvršenja poduzete prema šest civila (Dž. S., F. S. i E. S., E. K., M. K. i E. K. 1). Kada je u pitanju stepen krivične odgovornosti svakog optuženog ponaosob, iskazima oštećenih i drugih saslušanih svjedoka utvrđeno je da su optuženi Mićo Džodan i sada umrli B. K. u oba puta maskirani i naoružani nasilno ušli u kuće oštećenih koje su tukli tražeći novac i zlato, te da je jedan od njih iz vatrenog oružja usmrtio E. K. dok je u oba navrata Radovan Džodan takođe naoružan i maskiran čuvao stražu cijelo vrijeme imajući vatreno oružje usmjereno u pravcu oštećenog E. S.. Dakle, postupanje optuženih ukazuje na visok stepen njihove krivične odgovornosti, s obzirom da su optuženi znali da civili bošnjačke nacionalnosti ne uživaju bilo kakvu zaštitu u pomenutim selima, da su se veoma dobro organizovali sa jasnim ciljem pribavljanja sebi imovinske koristi, da su iskazali odlučnost i upornost u tome, jer su prvobitno utvrdili da su pogriješili kuću E. K. i nasilno upali u kuću S., a zatim uz prijetnju naoružanjem od E. S. tražili da ih odvede do kuće E. K., pa kada su upali u njegovu kuću, čak i kad je supruga htjela da zaštiti E. K. istu su udarili sjekirom i nezadovoljni što nisu ostvarili cilj E. K. ubili, a na njihovu organiziranost ukazuje čuvanje straže cijelo vrijeme od strane Radovana Džodana. Iako je od izvršenja krivičnog djela proteklo više od 28 godina, sud ovaj protek vremena nije cijenio kao olakšavajuću okolnost, uzimajući u obzir da su ratnih zločini specifična krivična djela čije je procesuiranje u mnogim slučajevima prilično neizvjesno i iz različitih razloga slijedi tek nakon proteka i veoma dugog vremena, što je i u konkretnom predmetu slučaj jer je optužnica podignuta tek krajem 2018. godine. Međutim, to ne znači da su traume oštećenih izbljedile i da nisu ostavili trajne tragove, kao što je i ovdje slučaj, posebno kod oštećene M. K.. Stoga je sud imajući u vidu sve izneseno optuženima kao učiniocima krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ izrekao kazne zatvora u trajanju od po sedam godina, smatrajući da ovako izrečene kazne zatvora odgovaraju stepenu krivične odgovornosti svakog optuženog, njihovim ličnim i porodičnim prilikama, te ponašanju nakon počinjenog krivičnog djela i da su izrečene kazne neophodno potrebne da bi se ostvarila svrha kako generalne tako i specijalne prevencije.

Nadalje, temeljem odredbe člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, sud je optuženom Radovanu Džodanu uračunao vrijeme koje je proveo u pritvoru (tri dana) na osnovu rješenja MUP-a, Stanica javne bezbjednosti Sanski Most broj 14-5/02-2-230-KU od 29.03.1995. godine.

S obzirom da provedeni dokazi i podaci iz spisa ne pružaju pouzdan osnov za donošenje odluke o imovinskopravnom zahtjevu koji oštećeni nisu niti precizirali, to je sud u smislu člana 212. stav 3. ZKP-a oštećene Dž. S., F. S., F. M., M. K. i E. S. sa imovinskopravnim zahtjevom uputio na parnični postupak.

Optužene Miću Džodana i Radovana Džodana, sud je u smislu odredbe člana 202. stav 4. ZKP-a, oslobodio u cijelosti obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka, jer je provedenim dokazima utvrđeno da su optuženi veoma slabog imovnog stanja, bez zaposlenja i imovine, a prvooptuženi i sa brojnim članovima porodice (6 djece), pa bi njihovim obavezivanjem na plaćanje troškova krivičnog postupka bilo dovedeno u pitanje kako njihovo tako i izdržavanje porodice koju su optuženi dužni izdržavati, te odlučio da isti padaju na teret budžetskih sredstava.

Zapisničar
Amir Kudić

Predsjednik vijeća
Sudija
Dino Muslić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu u F BiH u roku od 15 dana od dana dostavljanja njenog prijepisa, a žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broj primjeraka za sud i suprotnu stranku.